

NIEUWE AVONTUREN

Lord Suster genaamd Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Geheimzinnige Bedelaar

Nr 2173

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 2, HASSELT
Voor Nederland ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De geheimzinnige Bedelaar

HOOFDSTUK I

DE GESTOLEN JUWELEN

Het kon omstreeks negen uur in de ochtend zijn, toen de telefoon op de schrijftafel van de heer Phileas Baxter, hoofdcommissaris van politie te Londen, langdurig en als het ware driftig schelde.

Op dat ogenblik bevond zich in het ruime vertrek, dat door drie brede ramen verlicht werd, slechts een oude man, die in een hoek aan een klein bureau zat en daar ijverig bezig was met een oude, rammelende schrijfmachine. Blijkbaar typte hij in drie- of viervoud een lijvig rapport over, een werk, dat blijkbaar al zijn aandacht vergde.

Dat was Marholm, de secretaris van mijnheer Baxter, een man van ruim zestig jaar met een magere gestalte en een hoofd als de kop van een bejaarde kraai. Hij keek een ogenblik over zijn grote, in schildpad gevatte brillenglazen naar het toestel, mompel-

de iets in zich zelf en ging rustig door met typen.

Een seconde later belde de telefoon opnieuw, luider en aanhoudender dan ooit.

Zuchtend schoof Marholm zijn schrijfmachine een eindje van zich af, stond op, duwde zijn bril wat hoger op zijn neus en ging naar de geweldige, met paperassen bedekte schrijftafel van de hoofdcommissaris.

Hij nam de hoorn van de haak en zei met enigszins schorre, als het ware verroeste stem:

— Hier Scotland Yard! Met wie?

— U spreekt met een der bedienden van Sir Rameshwara Singh. Spreek ik met de hoofdcommissaris?

— Neen, goede vriend, met zijn secretaris. Je zult het mij echter wel kunnen zeggen, denk ik.

— Er is in de afgelopen nacht ingebroken in het huis van mijn mees-

ter en er is voor een waarde van bijna 6.000 pond sterling aan juwelen, goud- en zilverwerk gestolen.

— Ik zal het dadelijk aan mijnheer Baxter mededelen, zodra hij hier is. Het is nauwelijks negen uur en de hoofdcommissaris heeft het tegenwoordig zeer druk.

— Laat er in 's hemelsnaam wat haast achter de zaak gezet worden. Ik weet geen raad.

— Vertel mij eens: waarom telefoneert gij eigenlijk en niet uw meester?

— Dat heeft een heel eenvoudige reden, hij is op het ogenblik uit de stad en hij wordt pas morgen terug verwacht.

— Waart gij dan in zijn huis?

— Ja, met nog drie andere bedienden! Wij zijn niet in onze slaap gestoord, wij hebben volstrekt niets gehoord en toch is alles overhoop gehaald, alsof er een aardbeving had plaats gehad!

— Nu, wij zullen aanstonds iemand zenden, dat belooft ik je! Ik zal de komst van mijnheer Baxter niet afwachten, maar je een van onze beste detectives zenden, mijnheer James Sullivan. Die is een specialist in inbraken. Laat een uwer dus thuis blijven, zodat hij mijnheer Sullivan kan inlichten.

Marholm legde de hoorn op de haak, en wilde juist op een elektrische schelknop drukken, teneinde aan de dienstdoende agent last te geven, James Sullivan, de knapste kop van Scotland Yard, te waarschuwen, toen de deur van het vertrek openging en er een zwaargebouwd man met een blonde baard, waterblauwe ogen, een bleke gelaatskleur en kleurloze wenkbrauwen binnen trad. Dat was mijnheer Phileas Baxter, de hoofdcommissaris van politie in de City.

— Goed dat gij komt, mijnheer Baxter, begon Marholm dadelijk.

— Hoe zo? Is er iets gebeurd?

vroeg Baxter, terwijl hij zijn jas uittrok en die aan een kapstok hing, die bij de deur stond.

— Heel veel heeft het, geloof ik, niet om het lijf, mijnheer, er is vannacht ingebroken in het huis van Sir Rameshwara Singh, tijdens zijn afwezigheid en er is voor een bedrag van ruim 6.000 pond aan juwelen en gouden en zilveren sieraden gestolen.

— Wel, dat treft al bijzonder ongelukkig! Dat is immers die Indische vorst, die over een week met Miss Dorothea Risley, de dochter van generaal Risley, in het huwelijk zal treden?

— Daar kan ik u geen bevestigend antwoord op geven, mijnheer Baxter, ik weet het niet. Het is echter zeer goed mogelijk.

— Generaal Risley is schatrijk, Singh is het ook, de festiviteiten ter gelegenheid van het aanstaande huwelijk hebben in geuren en kleuren in de « Times » en de « Daily Mail » gestaan! Sir John Risley, de generaal, is een zeer invloedrijk lid van het Parlement, die meer in de melk te brokken heeft dan dertig anderen! Hij is het geweest, die nog geen half jaar geleden geïnterpelleerd heeft naar aanleiding van een zeer brutaal stukje van die dekkelse John Raffles. Hij wilde weten, of de regering geen maatregelen kon nemen, welke de arrestatie van die onbeschaamde grijpvogel ten gevolge zouden hebben. Dat was natuurlijk een zijdelingse hak op Scotland Yard, dat er nog altijd niet in is kunnen slagen, de kerel te pakken. Vertel me eens. Wat is er eigenlijk geschied?

— Een der vier bedienden, die in het huis van de Indische vorst waren achtergebleven, belde een minuut of vier geleden op en deelde mij mede, wat ik u reeds heb gezegd. Zijn meester, zo deelde hij mij mede, is op reis en keert pas morgen terug.

— Wat heb je geantwoord?

— Niets anders dan dat ik zo spoedig mogelijk mijnheer James Sullivan zou zenden, om de zaak te onderzoeken.

— Het is goed, bromde de hoofdcommissaris, terwijl hij zijn brede wijsvinger op het knopje van de elektrische schel op het blad van zijn schrijftafel drukte. Een agent trad binnen, salueerde en bleef in wachtende houding op de drempel staan.

— Verzoek mijnheer Sullivan dadelijk hier te komen! beval Baxter op knorrige toon.

De agent verwijderde zich en de hoofdcommissaris begon met grote stappen, de handen op de rug ineengestremeld, het vertrek op en neer te lopen. Eensklaps stond Baxter vóór Marholm stil, die reeds weer aan zijn schrijftafel was gaan zitten en barstte uit:

— Let eens op, of die generaal Risley niet aanstonds een kabaal zal maken van geweld, als wij er niet heel spoedig in slagen, niet alleen de bedrivers van de diefstal, maar ook het gestolene te vinden. Het geldt zijn eigen schoonzoon; reden te meer om hemel en aarde te bewegen, opdat wij de misdadigers in handen krijgen. En je zult het zien, Marholm, je zult het zien, daar zal mijnheer de inbreker, daar zal John Raffles wel weer achter zitten!

— Net wat ik dadelijk gedacht heb, mijnheer Baxter, hernam Marholm grinnikend.

Hij wilde er nog iets aan toevoegen, toen de deur weer openging en James Sullivan binnentrad, een man van omstreeks 35 jaar, niet groot maar krachtig gebouwd, met doordringende, donkere ogen, een geheel glad geschoren gelaat en gitzwarte wenkbrauwen.

Hij sloot de deur langzaam achter zich en één enkele blik op het gelaat van zijn chef was voor de schrandere politiemans voldoende aanwijzing om

hem tot de overtuiging te brengen, dat er « een haar in de boter » was.

— Gij hebt mij laten roepen, mijnheer Baxter? vroeg Sullivan.

— Ja, Sullivan, antwoordde de hoofdcommissaris. Ik zou graag willen dat je onmiddellijk eens met de inspecteur van dienst en een paar agenten naar het huis van Sir Rameshwara Singh ging, waar vannacht is ingebroken en voor een bedrag van 6.000 pond aan juwelen en gouden sieraden is gestolen. Het werd zoeven telefonisch medegedeeld door een der bedienden. De Indiër zelf is uitstедig en komt pas morgen terug. Weet je waar hij woont?

— Ja, chef, hij heeft niet lang geleden een huis gekocht aan Eaton Square, met meubels en al en daar woont hij sedert enige maanden.

— Weet je dat hij gaat trouwen?

— Met de dochter van generaal Risley, ja, dat heb ik gelezen, chef.

— Je weet natuurlijk hoe de generaal over ons denkt?

— O ja, dat is mij volkomen bekend, antwoordde de detective glimlachend.

— Neem dadelijk je maatregelen, stel een grondig onderzoek in en bedenkt, dat wij juist in dit bijzondere geval de daders of de dader tot iedere prijs in handen moeten krijgen! Wij mogen generaal Risley onder geen beding nieuwe troeven in handen spelen!

— Ik hoop dat wij zullen slagen; dat is alles wat ik zeggen kan, mijnheer Baxter. Hij knikte Marholm toe en verliet het vertrek.

Enige minuten later had hij de dienstdoende inspecteur van politie op de hoogte gebracht.

Een der politieauto's werd opgecommandeerd en een paar minuten later reden Sullivan, inspecteur Murray en twee agenten van politie in grote vaart naar Eaton Square.

Een van de bedienden scheen reeds

op wacht te hebben gestaan, want de auto stond nauwelijks stil, of de deur ging open. De vier politiebeamten traden binnen en bevonden zich tegenover een oude bediende met kortgeknipt, spierwit haar. Sullivan nam de man even op, liet zijn penning zien en vroeg toen:

— Hebt u zoeven Scotland Yard opgebeld?

— Ja, mijnheer, dat deed ik.

— Uw naam?

— Henri Crump, mijnheer.

— Zijt gij het ook, die de diefstal ontdekt hebt?

— Om u te dienen.

— Op welke wijze?

— Wel, ik trad de studeerkamer van mijn meester binnen om daar wat te luchten en dadelijk werd mijn aandacht getrokken door de wanorde, die er in het vertrek heerste. Ik kon niet lang in het onzekere blijven betreffende de aard van die wanorde; daar moesten inbrekers aan het werk zijn geweest!

— Stond er een brandkast?

— Ja, een kleine, maar stevige kast. Zij was opengebroken en de inhoud was verdwenen!

— Is dat vertrek het enige dat geplunderd is?

— O neen! De slaapkamer en de eetkamer, waar het buffet met zilver staat, hebben eveneens een bezoek van de brutale dieven gehad!

— Waarom spreek je in het meer-

voud? Waarom denk je, dat het er meer dan één geweest moeten zijn?

— Heel eenvoudig, mijnheer, één enkel man zou bezwiken zijn onder de vracht van alles wat er gestolen is. Een prachtige zilveren bloemenschaal, enige dozijnen zeer zware zilveren lepels en vorken, voor bijna 900 pond sterling in zilvergeld en dan nog een groot aantal massief zilveren en grote voorwerpen: gebakschalen, visschalen, taartlepels, ja zelfs een zilveren koelemmer. En dan nog een aantal zilveren bekers, lauwerkranzen en medailles, allemaal wedstrijd-prijzen. Zij moeten zeker twee grote zakken vol hebben weggesleept.

— Nu, wij zullen het aanstonds wel eens zien, gaf de detective te kennen. Ik zou gaarne zien, dat gij bij ons bleeft, om ons eventueel inlichtingen te kunnen verschaffen.

— Gij kunt op mij rekenen, mijnheer, maar ik vrees, dat ik u van weinig nut zal zijn, antwoordde Crump. Ik weet namelijk volstrekt niets meer dan wat ik u zoeven gezegd heb.

— Hebt u soms al getracht enig spoor te vinden?

— Ik kan u alleen zeggen, mijnheer, dat de dieven binnen zijn gedrongen door een vrij groot, rond tuimelraam boven de achterdeur, waar de boodschappenjongens van de leveranciers hun waren komen afleveren.

— Nu, wijs ons maar de weg; wij zullen het zelf eens gaan onderzoeken.

HOOFDSTUK II

HET ONDERZOEK

De gang leidde naar een stevige deur en daarboven bevond zich het ronde tuimelraam, waardoor de inbrekers zich toegang hadden verschaft.

— Breng eens een stoel of een trapleertje, verzocht Sullivan.

De bediende slofte weg en keerde

enige ogenblikken later terug met een kleine trapleer, die hij vóór de deur neerzette.

Sullivan klom er op en begon eerst met het blote oog, vervolgens met behulp van een vergrootglas, het tuimelraam zorgvuldig te onderzoeken.

— Ik kan volstrekt geen vingertaf-

drukken vinden; zij hebben waarschijnlijk handschoenen gedragen. Ik vind niets dan enkele krassen en vegen, waarschijnlijk teweeg gebracht door hun schoenen.

Hij wendde zich tot de bediende, die zwiwend terzijde stond en vroeg:

— Hebt u deze deur vanochtend geopend gevonden?

— Neen, zij was dicht. De dieven hebben het huis eenvoudig langs de voorzijde verlaten, na de kettingen van de straatdeur te hebben afgenomen, die ik er zelf op had bevestigd, antwoordde Crump.

— En dit tuimelraam, dat was natuurlijk gesloten?

— Ja, met twee stevige knippen, een beneden, de andere boven.

— Dan zijn zij met behulp van een ijzerdraad neergetrokken, hetwelk de inbrekers door een uiterst fijn gaatje hebben gestoken, waarvan ik er dan ook een duidelijk heb kunnen zien, hernam Sullivan schouderophalend. En nu zullen wij eens zien of wij hier niets kunnen vinden!

Sullivan had de deur geopend, die toegang bleek te geven tot de kleine achtertuin, omringd door een lage muur, waarop zich een meterhoog ijzeren hek verhief, voorzien van scherpe punten. Het zonlicht viel juist naar binnen en bij dat overvloedig licht kon Sullivan de gang uitstekend waarnemen. Zijn scherpe, doordringende ogen doorzochten alle hoeken en gaten en nu en dan bukte hij zich teneinde naar enig spoor op de dikke cocosloper te zoeken. Maar aan het einde van de gang gekomen, zei hij op teleurgestelde toon tot Murray:

— Dat belooft niet veel voor de rest. Men zou gaan denken, dat de dieven gevlogen hebben, in plaats van te lopen. Ik kan op deze looper niet het minste spoor van voetstappen terugvinden. Denklijk hebben zij dus, zodra zij op de vloermat stonden, gum-

mi overschoenen met dikke zolen aangehouden. Dit staat dus al vast: wij hebben te doen met geroutineerde lieden, die niet over één nacht ijs gaan.

Hij wendde zich weder tot Crump en ging voort:

— Breng ons nu maar eens langs de kortste weg naar de studeerkamer van je meester, of, nog beter, naar het dichtstbijgelegen vertrek, waar de dieven zich hebben opgehouden.

— Dat is de eetzaal gelijkvloers, mijnheer, gaf de bediende ten antwoord.

— Dan eerst daarheen!

De onderzoekingsstocht werd voortgezet en Crump geleidde de politieambten door een brede gang naar een zeer fraai en rijk gemeubeld vertrek, hetwelk door vier ramen licht ontving.

De wanorde was hier niet buitensporig groot, maar toch was het voor een geoeffend oog onmiddellijk te zien, dat hier vreemde handen aan het werk waren geweest.

Sullivan wandelde langzaam naar het buffet en alwéér kwam zijn vergrootglas te hulp, maar hoe hij ook zocht, vingerafdrukken kon hij nergens vinden.

Wel vertoonde het met was geboende parket en het hout van de meubels hier en daar doffe, ronde plekken, waar dus zeer waarschijnlijk de inbrekers met hun voeten of vingers op gerust hadden, maar die plekken vertoonden niet de eigenaardige, gekromde lijnen, welke de afdrukken van de onbeklede vinger tonen, en die duidelijk door een vergrootglas zichtbaar zijn.

Sullivan staakte zijn onderzoek dan ook al spoedig, liet zijn ogen door het vertrek dwalen, haalde onmerkbaar de schouders op en zei toen kortaf:

— Verder maar. Voor zover ik kan zien, levert dit vertrek volstrekt geen aanknopingspunt op.

Onder het spreken hadden allen de

eetzaal weer verlaten en nu voerde Crump de politiemannen langs een brede trap naar de eerste verdieping, waar zich de studeerkamer en het slaapvertrek van de Indische nabob bevonden. Hij opende een deur, die op een brede gang uitkwam, liet de politiebeambten binnengaan en zei:

— Dat is de studeerkamer.

Sullivan en de inspecteur traden binnen, terwijl de twee agenten vóór de deur post vatten.

De detective ging aanstonds op de brandkast toe en hij liet een zacht gefluit horen, toen hij het meubel van nabij kon beschouwen.

De kast was geen millimeter van haar plaats gehaald, maar in de deur was een bijna zuiver rond gat van omstreeks twee decimeter doorsnede gesneden, of liever gesmolten, met behulp van een oxy-acetylene vlam, die een ontzaglijke hitte moest hebben ontwikkeld, want op de vloer lagen metaalpegels, die grote gaten in het prachtige Perzische tapijt en in de parketvloer hadden gebrand, ter grootte van een stuiver.

Sullivan wierp een blik door het gat en zag, dat er zich in de brandkast niets meer bevond dan een hoopje as, waarschijnlijk afkomstig van verbrande effecten. Hij wenkte Crump om naderbij te komen en vroeg:

— Was je op de hoogte van de inhoud van de brandkast, goede vriend?

— Ik weet dat mijn meester er een aantal juwelen, enige gouden sieraden en wat geld bewaarde, maar van dat laatste nooit veel, want hij had een rekening-courant bij verschillende banken.

— Zeg mij eens, ontving hij hier veel bezoek?

— Nu en dan gaf hij partijen, maar hij had niet zeer veel vrienden. Die hij had kwamen echter tamelijk dikwijls.

— Wanneer is uw meester vertrokken?

— Ongeveer een week geleden.

— Was dat van algemene bekendheid?

— Wanneer iemand als mijn meester Londen verlaat, dan wordt dat spoedig genoeg bekend.

— Je zei, dat hij morgen zou terugkeren. Hoe wist je dat?

— Mijn meester had de datum van zijn terugkeer medegedeeld vóór hij vertrok.

— Waar zijn de andere bedienden nu?

— Op hun kamers. Gij kunt hen dadelijk ondervragen, als gij wilt.

— Dat zal wel niet veel nut hebben, maar ik zal het toch niet nalaten. Zij hebben evenmin iets gehoord als gij, zegt gij?

— Volstrekt niets! Wij slapen dan ook tamelijk ver van hier, in een andere vleugel van het huis en twee verdiepingen hoger.

— Gij zijt zeker reeds lang in dienst bij Sir Rameshwara Singh?

— Twaalf jaren. Ik was reeds bij mijn meester in dienst, toen hij nog in India woonde. Ik heb ook zijn vader gediend en ik vergezelde de vorst, toen hij naar Londen vertrok, om daar te studeren.

— Gij behoeft mij op deze vraag natuurlijk niet te antwoorden, maar ik zou toch gaarne weten of gij voor de andere bedienden zoudt durven instaan.

— Als voor mijzelf, mijnheer. Twee der bedienden zijn Indiërs en al bijna achttien jaren in dienst van de vorst. De vierde is de butler, een man van bij de zeventig jaar, niet meer heel goed te been en die vijf en dertig jaren aan één stuk bij een adellijke familie hier te Londen in dienst is geweest. Er is geen sprake van, dat zij allen ook maar een seconde verdacht kunnen worden.

— Zij zelve zouden dit werkje ook moeilijk hebben kunnen opknappen, merkte nu de inspecteur op. Dit

is gedaan met volmaakte werktuigen, Sullivan, daarop kun je wel een eed doen.

— Met een oxy-acetylene brander, antwoordde Sullivan kortaf. En zij kunnen goed met het gevaarlijke goedje overweg, dat blijkt uit alles.

Hij had zich van de brandkast afgewend en ging nu langzaam naar de grote schrijftafel toe, een zeer oud meubel, door een meesterhand gebeeldhouwd. De laden waren hier eenvoudig geforceerd en de inhoud was op het tafelblad omgekeerd. Ook een kast, die in het vertrek stond, een meubel uit de tijd van Koningin Elisabeth I, was opengebroken. En geen enkel spoor, niets, waardoor de inbrekers zich hadden kunnen verraden.

— Nu nog de slaapkamer, zei Sullivan op moedeloze toon.

Zij moesten het vertrek weer verlaten en de gang oversteken, teneinde het slaapvertrek te bereiken, dat met overdreven Oosterse pracht was ingericht.

Het zeer grote bed was van glanzend ebbenhout, met ivoor en goud ingelegd. Het stond op een verhoging, ongeveer midden in het vertrek, die bedekt was met Perzische tapijten. Aan de zoldering hing een in goud gedreven lamp. De gordijnen vóór de drie vensters waren van glanzende rode zijde, met gouddraad doorweven. De stoelen en een rustbank waren van een kostbare houtsoort vervaardigd en zonder enige twijfel uit India meegebracht.

In het vertrek stond slechts één kast, een soort dressoir op vier tors gedraaide poten en ook dit meubel was geopend, terwijl de inhoud op een stoel was opgestapeld.

Met het geduld van een kat begon Sullivan opnieuw door zijn vergrootglas de deuren en het slot van deze kast te onderzoeken.

Toen stak hij de loupe met een ca-

geduldig gebaar in zijn zak en zei op half gedempte toon tot de inspecteur:

— Het helpt niets, al zou ik hier de gehele dag blijven en met mijn neus op de meubelen liggen. Men zou bijna zeggen, dat, gij weet wel wie, hier aan de arbeid is geweest en toch zijn er enige bijzonderheden, die mij dat doen betwijfelen. De Grote Onbekende mag dan zijn wie hij wil, maar hij heeft een verbazend ontwikkelde zin voor orde. Ik heb een tiental schrijfbureaux gezien, die zonder de minste twijfel door hem waren doorzocht, en er was geen papiertje van zijn plaats. Het was alsof de bezitter zelf eenvoudig de laden had opengetrokken, zonder meer. Maar de heren die hier aan het werk zijn geweest, hebben de inhoud van alle laden over de tafel uitgespreid en die pas daarna doorzocht. Dat doet Raffles nooit, en ik kan niet inzien, waarom hij er juist gisteren mee begonnen zou zijn. Dan is er nog iets, wat mij weerhoudt aan te nemen, dat hij hier de hand in heeft gehad.

— Wat dan? vroeg de inspecteur.

— Raffles steelt wel eens gouden of zilveren sieraden, maar dan moeten zij al van buitengewoon grote waarde zijn. Dat hij in een zak mesenleggers en taartscheppen meeneemt, dat is eenvoudig niet aan te nemen, omdat het volstrekt niet met zijn karakter strookt. Brandkasten hebben zijn voorliefde en buffetten laat hij steeds links liggen, eenvoudig omdat de inhoud hem de moeite van het stelen niet waard lijkt. Ten slotte nog dit: hij gebruikt maar hoogst zelden oxy-acetylene voor het aantasten van een brandkast, tenzij het volstrekt noodzakelijk is. Meestal zaagt hij de scharnieren van de deur of de schoten van het slot door met een bijzonder fijn werktuig waarvan wij zelfs de aard niet kunnen vermoeden. Kortom, Raffles heeft dit niet gedaan en dat geeft mij althans nog enige

hoop, dat wij de daders zullen vinden, al moet ik daaraan onmiddellijk toevoegen, dat wij hier zonder enige twijfel te doen hebben met lieden, die

het inbreken als het ware wetenschappelijk bestudeerd hebben en hier gisternacht zeker niet aan hun proefstuk bezig waren.

HOOFDSTUK III

RAFFLES STELT BELANG IN DE ZAAK

Nog diezelfde avond behelsden de meeste bladen een uitvoerig verslag van de inbraak in Eaton Square.

Rameshwara Singh bekleedde een zeer aanzienlijke positie in de hogere kringen te Londen en de zaak verkreeg nog meer belang, wijl zijn huwelijk met miss Dorothea Risley vóór de deur stond.

De generaal was een zeer rijk man, hij was lid van het Lagerhuis, hij was zelfs partijleider en zijn woord had invloed.

Op het ogenblik dat de bladen verschenen, was er nog geen spoor van de inbrekers gevonden. Uit alles bleek echter, dat men hier te doen had met lieden, die als beroepsmisdadigers moesten worden beschouwd en die zelfs konden beschikken over een grote mate van praktijk.

Men had onmiddellijk een telegram gezonden aan de bestolene en men verwachtte hem nog diezelfde nacht te Londen terug.

Inderdaad kwam Rameshwara Singh dan ook reeds om twaalf uur in de nacht met de boottrein uit Parijs aan en ofschoon hij tamelijk vermoeid was van de reis, gaf hij zijn chauffeur, die hem met de auto was komen afhalen, last, hem dadelijk naar Scotland Yard te rijden.

De vorst was op dat tijdstip de vijf en veertig reeds gepasseerd, maar hij was nog altijd een knap man te noemen, rijzig, met slechts hier en daar een enkele zilverwitte draad tussen het zwarte hoofdhaar, glinsterende, heerszuchtige, koolzwarte ogen en een

in het midden van de kin gescheiden, goed onderhouden baard, even zwart als het hoofdhaar.

Hij was volkomen volgens de Westerse mode gekleed en zijn kleren waren blijkbaar door een der beste Londense tailleurs vervaardigd.

Het moet gezegd worden, dat het humeur van Zijne Hoogheid verre van rooskleurig was en het had er wel iets van, of hij had Baxter, die speciaal te zijne gerieve laat in de avond weer op zijn bureau was gekomen, persoonlijk verantwoordelijk gesteld voor de inbraak, die hem 6000 pond sterling armer had gemaakt.

Zijn wenkbrauwen waren dreigend samengetrokken en zijn ogen schitterden, toen hij, de stoel afwijzend, die de hoofdcommissaris hem aanstonds hoogst eigenhandig had toegeschoven, uitbarstte:

— Men deelt mij daar fraaie zaken mede, mijnheer Baxter! Het is dus nog altijd mogelijk, dat men in een der best bewaakte wijken van Londen, in het hartje van de stad, een inbraak pleegt, zonder dat de daders aanstonds gevat worden?

James Sullivan, die bijna tegelijk met de vorst was binnengetreden, zei op zijn rustige toon:

— Het is mogelijk, Uwe Hoogheid, en het zal waarschijnlijk altijd mogelijk blijven, zolang de politieagenten niet beschikken over een zesde zintuig, dat hen bijtijds in kennis stelt van iedere voorgenomen inbraak, zodat zij aanstonds handelend kunnen optreden.

— Kort en goed, mijnheer, ik reken er zeer bepaald op, dat men de daders van deze brutale roof zo spoedig mogelijk in handen krijgt en niet alleen de daders, maar ook mijn kostbaar eigendom.

— Wij zullen onze uiterste best doen, Hoogheid.

Zonder te letten op de buigingen en plichtplegingen van Baxter, die hem met talrijke strijkages naar de deur vergezelde, verliet de Oosterling het vertrek weer.

Daarna pas begaf hij zich naar zijn woning, liet zijn bedienden in de vestibule bijeenkomen en verweet hun op woeste toon hun onachtzaamheid, waardoor het mogelijk was geweest, dat men hun meester tijdens diens afwezigheid had kunnen bestelen. De bedienden dropen weer af en de vorst begaf zich ter ruste.

Hij stond de volgende ochtend pas om half negen op, nam een bad, schelde de kamerbediende, Crump, die hem met het aankleden behulpzaam moest zijn en gebruikte het ontbijt, zoals gewoonlijk, in de kleine eetzaal. Hij was hiermee nog niet half gereed, toen Crump een bezoeker aankondigde.

Rameshwara Singh nam met gefronste wenkbrauwen het kaartje van het zilveren presenteerblad en las halfluid:

— Tom Fraser, particulier detective.

— Laat die man in de kleine salon wachten, tot dat ik gereed ben met mijn ontbijt.

Crump verdween en de vorst ontbeet kalm verder, nu en dan een blik werpend in het ochtendblad van de « Times », dat naast zijn bord lag.

Opeens schoof hij met een ruk zijn bord van zich af, wierp zijn servet neer, stond op en verliet het vertrek. Hij doorliep enige gangen en opende toen de eikenhouten deur van een kleine ontvangsalon, die aan de vesti-

bule grensde. Dadelijk stond een rijzig, krachtig gebouwd man op van de stoel bij het raam, waarop hij gezeten had en trad de vorst met een buiging tegemoet. Hij had doordringende grijze ogen, een hoog voorhoofd en glanzend zwart haar, op de Russische wijze geknipt.

De bezoeker was eenvoudig gekleed, maar de stof van zijn colbert pak was klaarblijkelijk van voortreffelijke hoedanigheid. Zijn schoenen hadden brede neuzen, dikke zolen en lage hakken; het waren schoenen voor iemand, die gewend is om meer te staan en te lopen dan te zitten. Zijn slappe hoed lag op de vensterbank.

Hij begon aanstonds te spreken, vóór de vorst één woord had kunnen zeggen en zei met een aangenaam klinkende, enigszins hoge stem:

— Mijn naam is Tom Fraser, Hoogheid. Ik ben hier gekomen om u mijn diensten aan te bieden.

— Zoudt gij u wellicht in staat menen, te slagen, waar Scotland Yard, de officiële politie, blijkbaar haar machteloosheid reeds nu moet erkennen?

— De officiële politie, Hoogheid, mijn hemel, zij is zeer achterlijk. Het spijt mij dat ik het van de collega's moet zeggen, maar hun werkwijze riekt naar de middeleeuwen. Zij willen nog altijd misdadigers vangen, zoals zij het deden in 1600 en zij vergeten een weinig al te zeer, dat die misdadigers zelve een evolutie hebben doorgemaakt en er zich op hebben toegelegd gebruik te maken van de allernieuwste uitvindingen op allerlei gebied. Ik acht deze kleine critiek mijnerzijds noodzakelijk, ten einde u goed te doen gevoelen, dat ik mij in staat acht beter werk te verrichten dan zij. Ik ben volstrekt niet ingebeeld, maar ik geloof inderdaad, dat ik de beschikking heb over middelen, die aan mijn officiële collega's

vooralsnog geheel onbekend schijnen te zijn. Wat mijn voorwaarden betreft: ik geloof te mogen zeggen, dat ik ook in dat opzicht niet van oorspronkelijkheid ontbloot ben. Wanneer u mijn diensten aanvaardt, Hoogheid, dan betaalt u mij slechts indien ik slaag, en wel tien procent van de waarde van het gestolene; indien ik faal echter, kan ik volstrekt geen aanspraak op enig honorarium doen gelden.

— Gij hebt u weinig gunstig uitgelaten over uw collega's van Scotland Yard, maar vergeet niet, dat gij u zelf met hen op één lijn plaatst, wanneer gij niet slaagt. Wat uw voorwaarden betreft, ik aanvaard ze.

— Gij staat mij dus toe, Hoogheid, een onderzoek in te stellen?

— Dat verlof hebt gij, mijnheer, hernam Rameshwara Singh. Ik zal een mijner bedienden zenden om u de weg te wijzen. Ik zelf heb het thans te druk met andere zaken.

En met deze woorden verliet de Oosterling het vertrek weer.

Fraser keek een ogenblik naar de gesloten deur en bromde toen spottend.

— Ga jij maar, mijnheer Singh! Fraser zal een onderzoek instellen, maar niet met het doel dat gij denkt.

De detective behoefde slechts enkele ogenblikken te wachten, want toen trad Crump binnen, die met enkele woorden door zijn meester op de hoogte was gesteld en die hem de weg zou wijzen. De detective klopte de oude man joviaal op de schouder en zei:

— Wij zullen maar eens beginnen met het begin, goede vriend, wanneer je het goed vindt. Dat is dus te zeggen, bij de achterdeur, of nog liever in de tuin, die zich achter het huis bevindt.

— Wees dan zo goed mij te volgen, mijnheer, zei Crump, wel wat ongeduldig, want hij was voor zich

zelf reeds lang overtuigd, dat al die onderzoekingen volstrekt geen nut hadden.

Hij bracht de detective naar de achterdeur, wees op het tuimelraampje en zei toen:

— Daardoor zijn zij binnengekomen, mijnheer. Dat raampje heeft mijnheer Sullivan ook al onderzocht.

— Op welke wijze, hoe kon hij er bij, bedoel ik?

— Ik heb hem een trapje gebracht.

— Is die kras hier tegen de deur dan soms afkomstig van dat trapje?

— Gij hebt betere ogen dan ik. Ik zie geen kras, maar als er een is, dan kan zij onmogelijk veroorzaakt zijn door het trapje, want dat behoefde volstrekt niet tegen de deur te rusten, het kon zelfs niet.

— Zo! hernam Fraser kortaf.

Hij opende de deur, keek naar het smalle tegelpad, dat langs de achtergevel van het huis liep en volgde toen het grintpad, dat zich enige meters verder vertakte en op deze wijze een half dozijn grote bloemperken vormde. Hij volgde echter de hoofdlaan van de tuin, die ongeveer twintig meter van het huis verwijderd, aan de voet van een zijmuur grensde, en bekeek deze muur aandachtig.

— Het is duidelijk dat ze hier overheen geklommen zijn, mompelde hij zachtjes voor zich heen. Maar niet om het huis binnen te gaan, zoals mijn vriend Sullivan denkt, maar om het te ontvluchten.

Hij had een zeer sterk vergrotende loupe te voorschijn gehaald, bekeek de muur met de grootste aandacht, vestigde zijn blikken op de vette aarde aan de voet van de muur en constateerde, dat hier zeer duidelijk enige voetafdrukken te zien waren.

De inbrekers hadden blijkbaar hun best gedaan, die afdrukken uit te wissen met behulp van een hark, die op deze plek tegen de muur stond, maar het was hun niet geheel en al

gelukt; misschien waren zij bij dit werk wel gestoord.

Een weinig buiten de plek, waar de hark diepe voren in de mulle aarde had getrokken, vond Fraser een bijna volmaakt zuivere voetafdruk.

Hij bekeek die glimlachend en mompelde voor zich heen:

— Het is zoals ik dacht, zij zijn hier tegen de muur opgeklommen en niet van de muur op de grond gesprongen. De man die deze afdruk met zijn voet maakte, had juist het andere been opgelicht, teneinde de voet te kunnen plaatsen op deze vooruitspringende baksteen. Het natuurlijke gevolg was, dat de hiel van de voet, die nog op de grond rustte, een veel diepere indruk maakte dan de teen, omdat de vluchteling het gewicht van zijn lichaam ver naar achteren verplaatste bij het zoeken naar een steunpunt.

Fraser had zich gebukt, haalde uit een zijzak een doosje, gevuld met een honderdtal spitse tandenstokers en begon met het grootste geduld en veel nauwkeurigheid de omtrek van de voetafdruk met deze tandenstokers, als het ware te omheinen, zodat alleen de scherpe punten nog boven de grond uitstaken.

Vervolgens haalde hij een stuk papier uit zijn zak, knipte er een gedeelte van af met een nagelschaartje, legde dit over de voetindruk, drukte het papier op de tandenstokers en verkreeg aldus een omtrek van fijne gaatjes, die zeer nauwkeurig de vorm en de grootte aangaf van de voetafdruk. Fraser had deze methode gevolgd, omdat hij op dat ogenblik niet de ingrediënten bij zich had om de gebruikelijke gipafdruk te maken.

Hij rolde het papier op, stak het in zijn binnenzak, wiste de voetindruk uit en trapte de tandenstokers onder de aarde.

Met een tevreden lachje op zijn ge-

laat, begaf hij zich weer naar het huis, waar Crump hem met alle tekenen van nauwelijks verborgen ongeduld stond te wachten.

— Ik begrijp het al, goede vriend, zei Fraser, terwijl hij zijn hand in zijn vestzakje stak en er met twee vingers een halve sovereign uithaalde, die hij Crump in de hand drukte. Je hebt niet veel lust mij op mijn zwerftochten te vergezellen, die blijkbaar nog al veel tijd in beslag nemen.

— De zaak is, mijnheer... stamelde de bediende verlegen.

— Verontschuldigd je maar niet. Ik begrijp het uitstekend. Je wijst mij dus eenvoudig nog de drie kamers aan, waar de buit is gestolen, je gaat rustig aan je werk en je laat mij mijn gang gaan. Want, om je de waarheid te zeggen, zal mijn onderzoek wel een paar uren in beslag nemen.

— Een paar uren? herhaalde Crump verschrikt. Ja, dan kan ik werkelijk niet voortdurend bij u blijven. Ik heb mijn werk te doen.

— Zeer begrijpelijk, goede vriend. Op mars dus en wijs mij maar eerst eens de eetkamer, die zich wel gelijkvloers zal bevinden.

— Zo is het, mijnheer, antwoordde Crump opgewekt, verheugd dat hij verlost was van dat vervelend baantje.

Binnen enkele minuten had de bediende aan de detective gewezen, waar zich de drie vertrekken bevonden, die een bezoek hadden gehad van de inbrekers, waarna hij aan zijn werk ging met de belofte, nu en dan eens te komen zien hoe het werk van mijnheer Fraser opschoot...

— Een braaf en een goedgelovig man, mompelde de detective, terwijl hij de bediende met het oog volgde. Hij kan ook moeilijk weten, dat zich achter Tom Fraser John Raffles verbergt.

HOOFDSTUK IV DE SIGARETTEN

Inderdaad, niemand anders dan de langgezochte Lord Edward Lister, alias John Raffles, verschool zich achter de persoon van de niet bestaande Tom Fraser, particulier detective.

De Grote Onbekende had nauwelijks kennis genomen van de inbraak ten huize van de Indische vorst, of zijn belangstelling dreef er hem toe, zich op de hoogte te stellen van de werkwijze der inbrekers, van wie hij wellicht nog iets kon opsteken, zoals men dat noemt.

Want Raffles was volstrekt niet ingebeeld en ondanks de weergaloze bekwaamheid, waarmede hij zijn lichtschuw beroep uitoefende, meende hij dat hij nog altijd iets van anderen kon leren.

Maar die overweging was het niet alléén geweest, welke hem bewogen had, zich goed te vermommen en zich bij de bestolene voor te doen als detective. Hij wist dat Rameshwara Singh buitengewoon rijk en voor een Oosterling opmerkelijk gierig was. Hij had nog andere minder prettige karaktereigenschappen, die hem onsympathiek maakten in de ogen van Raffles: zijn heerszucht, zijn egoïsme en zijn buitensporige trots.

Reeds lang prijkte zijn naam op het lijstje, hetwelk de trouwe vriend van Raffles, Charles Brand, sedert enige jaren bijhield en waarop de namen voorkwamen van personen, die in de termen vielen om door Raffles te worden bezocht, op een zeer ongewoon uur; tussen middernacht en drie uur in de ochtend en na welk bezoek hun brandkast dan meestal een ongewone leegheid vertoonde.

De gelegenheid had hem dus zeer gunstig toegeschenen, om eens een kijkje te gaan nemen in het prachtige

huis van de Indische vorst.

Hij zou op deze wijze als het ware twee vliegen in één klap kunnen slaan.

Raffles stond nu geheel alleen in de eetzaal, liet zijn blikken om zich heen dwalen en wandelde toen langzaam naar het grote buffet. Hij bekeek de geforceerde sloten en de daardoor veroorzaakte krassen in het hout en mompelde verontwaardigd:

— De vandalen. Hoe hebben zij het over zich kunnen verkrijgen, zulk een kostbaar, fraai meubel op zulk een manier te bekrassen.

Hij had zijn vergrootglas weer te voorschijn gehaald en onderzocht met de grootste zorgvuldigheid de bovenkant van het buffet, de voorzijde van de laden, de randen van de deuren, maar ook hij slaagde er niet in, ergens een vingerafdruk te ontdekken.

Hij onderzocht de vloer en dat onderzoek behoefde niet lang te duren, want het was een parketvloer, glad als een spiegel en ieder voorwerp, dat daar zou zijn achtergebleven, zou hij op het lichte, glimmende hout aanstonds hebben moeten zien.

Hij bekeek ook de massieve tafel, en ging toen het vertrek uit zoals hij gekomen was, zonder ook slechts het geringste te hebben kunnen ontdekken.

De studeerkamer was vrij ver van de eetzaal verwijderd, maar Raffles aarzelde geen seconde bij het terugvinden van de weg, want zijn topografisch geheugen was bijzonder sterk ontwikkeld; nog vele jaren later kon Raffles zich de inrichting van een huis, waar hij slechts één enkele maal geweest was, zeer duidelijk voor de geest halen.

Hij opende de deur van het studeervertrek, trad binnen, sloot de

deur weer en bleef er vóór staan, met de handen in de zakken en zijn scherpe grijze ogen langzaam naar alle zijden wendend.

Toen ging hij naar de schrijftafel, bekeek hoofdschuddend de wanorde, die daar heerste en bromde :

— Wat een verspilling van arbeidskrachten! En wat een gemis aan ordebesef! Is dat een manier om een schrijftafel te onderzoeken? Foei, dat valt mij van hen tegen. En nu het glanspunt : de brandkast!

Raffles ging er langzaam heen, bleef op een meter afstand vóór het meubel staan en liet weer zijn zacht gefluit van bewondering horen.

— Een zeer stevige kast, en met bewonderenswaardige bekwaamheid geopend, aldus zette hij zijn alleenpraak voort. Dubbele pantserplaten, asbest, gewapend beton! Knap werk, zeer knap werk. Hier zijn wetenschappelijk onderlegde confraters aan het werk geweest. En nu zullen wij eens zien of mijn onderzoek hier even vruchteloos zal blijven.

Zonder zich in het minst te overhaasten, begon Raffles zijn rondwandeling door het vertrek.

Hij keerde echter spoedig weer naar de brandkast terug en begon de omgeving van dat meubel meer in het bijzonder te onderzoeken. De kast stond tegen de muur van de kamer en schuin er vóór stond een stoel, die daar blijkbaar niet op zijn plaats was. De grond was bedekt met een gespijkerd kleed van wijnrode kleur en daar overheen waren losse Perzische kleedjes gespreid, merendeels uit Smyrna, Teheran en Bokhara afkomstig.

Raffles knielde op de grond en liet zijn fijne, spitse vingers, die niettemin sterk als staal waren, tastend over het tapijt glijden.

Toen hief hij de punt van een klein Perzisch kleedje op, en glimlachte.

Vlak vóór hem, dicht bij de rand

van het tapijt en er nauwelijks door bedekt, lagen drie sigaretten. Eén ervan was bijna geheel plat getrapt, maar de beide anderen waren nog volkomen gaaf. Maar ook op de stukgetrapte sigaret waren nog kleine gouden lettertjes te zien en Raffles constateerde dadelijk, dat de drie sigaretten van één en hetzelfde merk waren. De zeer fijne tabak was goudgeel en verspreidde een aromatische geur, ook zonder aangestoken te zijn.

De gouden lettertjes op het sneeuw witte papier vormde het woord « Signorel ».

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn, deed er de twee gave sigaretten en het restant van de derde in, liet het kleedje weer terug vallen en mompelde toen :

— Het is zo goed als zeker, dat die sigaretten uit een jaszak zijn gegleden, en zeer stellig niet uit een koker, want lieden die geen vingerafdrukken nalaten, zullen de domheid niet begaan, te gaan roken in het vertrek, dat zij met hun bezoek vereren. Die sigaretten zijn ongetwijfeld zeer duur. Het merk « Signorel » is weinig bekend en er zijn misschien in geheel Londen geen vijf Aobacconists die deze sigaretten in voorraad hebben.

Raffles zette zijn onderzoek van het vertrek voort, maar hoe zorgvuldig hij ook keek, hij kon niet de minste sporen meer ontdekken.

Hij ging nu naar de slaapkamer, maar ook daar leverde zijn onderzoek hem niets op.

Toch was hij ruim twee uren in het huis van de vorst geweest, toen hij Crump weer ging opzoeken en hem vroeg :

— Zeg mij eens vriend, rook je sigaretten?

— Nooit, mijnheer, antwoordde de bediende verbaasd.

— Je meester natuurlijk wèl?

— O ja, en heel veel.

— Welk merk?

— Hij rookt nooit anders dan Dubec sigaretten.

— Zijn er op de studeerkamer van je meester sedert gisteren soms nog bezoekers geweest?

— Niemand, mijnheer!

— Ik dank je, goede vriend, en hier is nog een halve sovereign, omdat ik je nogmaals van je werk heb gehaald.

Crump stak met een tevreden gezicht het kleine goudstuk in zijn zak en Raffles liet zich nogmaals bij de vorst aandienen, die hij in de rookkamer aantrof, verdiept in de lezing van zijn correspondentie. Rameshwara keek van een brief op, die hij las en vroeg :

— Welnu, mijnheer?

— Ik wil mij volstrekt niet knapper voordoen dan ik ben, Hoogheid, ik heb op het ogenblik nog weinig nieuws ontdekt, maar dat weinige is toch misschien wel voldoende om enige hoop te mogen koesteren.

— Gij gelooft dus wel, dat ge mij mijn juwelen en mijn geld kunt terugbezorgen?

— Dat valt op dit ogenblik nog niet met zekerheid te zeggen, Hoogheid, antwoordde Raffles. Ik zal echter mijn best doen; ik zal dadelijk aan het werk gaan en morgen zal ik u rapport uitbrengen.

Raffles maakte zijn diepste buiging en verliet het vertrek. Hij bekeek nog even de voordeur in het langs gaan, liep langs het brede tuinpad naar het hek en sloeg vervolgens Eaton Square in.

Hij riep echter spoedig een taxi aan en gaf de chauffeur last, hem naar de hoek van Cromwell Street en Pall Mall te brengen.

Daargekomen stapte hij uit, zond de chauffeur weg, liep een honderdtal meter terug de Cromwell Street in en volgde toen over een twintigtal meters de muur van een tuin, tot hij

een kleine poort bereikt had, welke hij met behulp van een sleutel snel opende.

Hij bevond zich nu in de tuin van het huis, hetwelk hij sedert enige jaren onder de naam van Lord William Aberdeen bewoonde met zijn trouwe metgezel Charles Brand.

Hij ging het huis aan de achterzijde binnen, wipte vlug een achtertrap op, ging zijn slaapkamer binnen en legde daar zijn vermomming af.

Tien minuten later trad hij de bibliotheekzaal binnen, een ruim en hoog vertrek.

Een jonge man met een rond, blozend gelaat en heldere blauwe ogen stond haastig op van zijn stoel vóór het raam en trad Raffles tegemoet. Het was Charles Brand, de metgezel van de Grote Onbekende.

— Al terug? vroeg hij glimlachend, terwijl hij Raffles onderzoekend aankeek. Dat is eigenlijk spoediger dan ik verwacht had.

— Het is eerder dan ik het zelf had verwacht, beste jonge, zei Raffles. De zaak is, dat er daarginds in het huis van de Indiër knappe koppen aan het werk zijn geweest. Ik meende eerst gerechtigd te zijn tot het vermoeden, dat de heren van Scotland Yard wel het een en ander over het hoofd zouden hebben gezien, dat aan hun aandacht ontsnapt was, maar naar het schijnt ben ik onbillijk geweest.

— Dus, ook jij hebt niets kunnen ontdekken? vroeg Brand, en er klonk teleurstelling in zijn stem.

— Tóch wel, en daaruit blijkt, dat mijn schatting van de bekwaamheid der officiële detectives toch werkelijk niet laag is geweest; zij hebben inderdaad iets over het hoofd gezien en ik geloof dat het van tamelijk veel belang is.

Raffles had onder het spreken plaats genomen in een gemakkelijke stoel en haalde nu de drie sigaretten te voorschijn, welke hij in zijn porte-

feuille had gestoken.

De derde was zo goed als geheel vergruizeld en het was slechts een hoopje fijne tabac, dat hij op het tafelblad kon uitstorten; de beide anderen waren evenwel volkomen gaaf.

Brand was nieuwsgierig naderbij getreden en zei nu, terwijl hij de sigaretten bekeek :

— Wil je zeggen, dat de inbrekers deze saviaantjes verloren moeten hebben?

— Er is na hen niemand in het vertrek geweest, waar ik ze vond, zoals de bediende verklaart en het is toch niet aan te nemen, dat die sigaretten daar op dezelfde plek al die tijd gedurende de afwezigheid van de heer des huizes gelegen hebben. Trouwens, hij rookt een andere soort sigaretten. Ik stel het me aldus voor. Een van de nachtelijke bezoekers heeft, om vrijer in zijn bewegingen te zijn en, zoals ik het herhaaldelijk zelf doe, zijn jas uitgetrokken en die over de stoelleuning gehangen, toen hij de brandkast aan de tand ging voelen. Hij heeft dat een beetje nonchalant gedaan en de sigaretten zijn uit zijn zak gegleden. Er lag een kleed, dus van het vallen zelf was niet te horen. Vóór de brandkast lag een klein Perzisch kleedje, met lange franje en dat heeft hem misschien een weinig gehinderd bij het opensmelten van de kast, zodat hij het van zich af heeft geschoven, waardoor de rand de gevallen sigaretten bedekte. Komt je die verklaring onwaarschijnlijk voor?

— Dat niet! Het kan wel zo gegaan zijn. Alleen begrijp ik niet hoe men zijn sigaretten los in zijn zak kan bewaren.

— Dat doen lieden, die bijna aan één stuk door roken, Charles.

Brand nam één van de sigaretten in de hand, draaide haar om en om, rook er aan, keek naar het merk en zei toen :

— Dat is een heel fijne en zonder

twijfel ook een zeer dure sigaret, Edward. Als ik mij niet vergis, groeit deze tabac alleen maar in Hindoestan en dan nog maar op een zeer beperkt gebied. Men moet over een flink aantal dubbeltjes beschikken, om zich deze sigaretten te kunnen verschaffen en, eigenlijk gezegd, kan ik mij niet goed voorstellen dat een inbreker zulke dure sigaretten kan roken.

— Dat is niet zo verwonderlijk; als ik in een royale bui ben, betaal ik zelfs wel eens drie pences voor een sigaret, hernam Raffles koeltjes.

Een weinig aarzelend nam Brand één der sigaretten op en stak ze aan.

Hij deed voorzichtig een paar trekjes, sloot half de ogen en blies de rook met een zucht van welbehagen naar de zoldering.

— Knal! zei hij toen. Het is een versleten bakvisuitdrukking, maar ik kan er geen ander woord voor vinden.

— Geloof je, dat die sigaretten hier te Londen gemakkelijk te krijgen zijn?

— Allesbehalve! En dat is ook geen wonder, want de oogst van dit zeldzame gewas is uit de aard der zaak gering en veel meer dan enige paar millioen sigaretten zullen er niet van gemaakt kunnen worden ieder jaar, en wat betekent dat aantal, als die over alle grote steden van de wereld verspreid moeten worden? Als er hier vier of vijf sigarenwinkeliers zijn, die ze in voorraad houden, dan zal het mooi zijn, te meer omdat deze sigaret niet bestand is tegen langdurig bewaren.

— Het kon niet mooier, Charles!

— Maar ben je dan werkelijk van plan, deze zaak ernstig op te vatten en de inbrekers op te sporen?

— Ja zeker! Ik stel heel veel belang in deze kwestie. Nogmaals, Charles, het zijn geen gewone inbrekers, die hier aan het werk zijn geweest. Het zijn zeer sluwe en bekwaame lieden, die waarschijnlijk nog

handenvol werk aan de politie zullen geven, als zij niet door een toeval worden ontdekt. Wat mij betreft, ik heb het altijd raadzaam gevonden, mijn concurrenten goed te kennen. Ik

zou het werkelijk zeer betreuren, als mij eens het gras vóór de voeten werd weggemaaid. Een vereniging kan altijd meer bereiken dan een enkeling, vergeet dat niet.

HOOFDSTUK V DE GELE AUTO

Direct na de lunch begaf Raffles zich, na zich opnieuw te hebben vermomd, naar het huis van de Indiër.

Crump opende de gewaande detective de deur weer en de ontvangst was zeer hartelijk; waarschijnlijk herinnerde de oude man zich de soevereign, die hij diezelfde ochtend had kunnen opstrijken.

— Komt gij om mijn meester te spreken, mijnheer? Het spijt mij, maar hij is op dit ogenblik niet aanwezig.

— Ik denk dat ik het ook zonder hem wel af kan, vriend, antwoordde Raffles. Zeg mij alleen maar, of je meester zijn bezoekers in zijn studeerkamer ontvangt.

— Nooit! Die worden steeds in de ontvangsalon gelaten. De studeerkamer gebruikt mijn meester maar zelden, alleen om er zijn particuliere correspondentie af te doen.

— Heeft hij een secretaris?

— Ja zeker, maar die is nu met verlof.

— Rookt hij?

— Roken? herhaalde Crump een weinig verbaasd over de onverwachte vraag. Wel, mijnheer, het is precies een jongejuffrouw; hij zou na vier trekjes onpasselijk worden.

— Zo, zo. En zijn er hier vanochtend nog detectievers of rechercheurs geweest?

— Niemand!

— Andere bezoekers?

— Ook niet; tenminste wanneer gij een beambte van de waterleiding niet tot de bezoekers rekent.

— Mankeerde er iets aan de waterleiding? vroeg Raffles, wiens aandacht onmiddellijk was gaande gemaakt.

— Niet dat ik weet. De man kwam eenvoudig controleren.

— Waar is hij onder andere geweest?

— Wel, in alle vertrekken waar een waterleidingbuis aanwezig is.

— Dus niet in de studeerkamer?

— Jawel, daar heb ik hem óók bezig gehoord.

— Is daar dan een wasgelegenheid of iets dergelijks?

— Helemaal niet, maar hij beweerde later dat er een buis door het plafond liep.

— Zo, zo, zei Raffles opnieuw.

Hij keek rond, kreeg aan de wand van de vestibule een telefoontoestel in het oog en ging er op toe met de woorden:

— Je permitteert zeker wel even?

Hij wachtte het toestemmend antwoord niet eens af, maar belde het Waterleidingsbureau van het district op, sprak een ogenblik in het toestel en hing toen de hoorn weer op de haak.

— Ik dacht het al, bromde hij voor zich heen. Het kantoor heeft niemand gezonden. Zo zo, de heren hebben hun sigaretten gemist en een hunner is teruggekomen om te zien of hij ze hier wellicht verloren had. Dat maakt er de zaak niet gemakkelijker voor mij op. Nu, wij zullen niettemin zien wat wij kunnen doen.

Hij drukte Crump opnieuw een

geldstuk in de handen, knikte de man toe, voor wie de inbraak bij zijn meester een ware goudmijn begon te worden en verliet haastig het huis weer.

Hij stond een ogenblik in beraad, riep een taxi aan en reed terug naar het huis in de Cromwell Street.

Het was bijna vier uur toen hij daar de bibliotheek weer binnentrad en een ogenblik later voegde Charles Brand, door de oude kamerbediende Gaston gewaarschuwd, zich daar bij hem.

Raffles trad haastig op hem toe en vroeg:

— Heb je ze ontdekt?

— In de City althans! Er zijn er maar vier, die het merk « Signorel » in voorraad hebben. Ik heb de adressen genoteerd.

— Dat heb je knap gedaan. Je hebt je toch niet al te veel bloot gegeven?

— Niet meer dan volstrekt onvermijdelijk was. Ik heb bijna alles per telefoon af gedaan om tijd te winnen, maar toch was het nog een heel werkje.

— Geef mij het lijstje maar eens.

Brand gaf Raffles een stukje papier, waarop een viertal namen met de adressen er achter waren geschreven. Raffles wierp er een vluchtige blik op en zei toen:

— Een hunner is mijn eigen leverancier en ik heb toch nooit geweten, dat de man die dure sigaretten in voorraad had.

— Hij verkoopt ze dan ook pas sedert een paar weken, Edward.

— Nu, wij zullen maar met hem beginnen; misschien brengt hij mij wel geluk aan, hernam Raffles glimlachend.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Er kan vandaag nog heel wat gedaan worden.

— Kan ik je soms helpen?

— Ongetwijfeld! Jij zoudt, bijvoorbeeld, een poosje de wacht kunnen houden bij de winkel van Sladen, terwijl ik Godfrey voor mijn rekening zal nemen.

Hij deelde Brand met enkele woorden mede, wat hem zoeven in het huis van de Indiër wedervaren was.

Brand had aandachtig toegelisterd en zei nu:

— Zij schijnen dus wel bijzonder aan die sigaretten te hechten?

— Dat is ook zeer begrijpelijk, mijn jongen. Zij zullen immers zelve heel goed weten hoe zeldzaam hun sigaretten hier zijn en hoe die hen, als ze gevonden worden, door iemand die geen domoor is, kunnen verraden.

— Dan zou de man van de sigaretten ze dus geteld moeten hebben?

— Dat is niet eens noodzakelijk. Eén sigaret mist men niet, maar drie? Ik geloof dat ik die wel degelijk zou missen. In ieder geval, er kan bijna niet aan getwijfeld worden of een hunner is, vermomd als beampte van de waterleiding, teruggekeerd om naar die sigaretten te zoeken. Nu hij ze niet gevonden heeft, kan hij natuurlijk maar twee dingen denken: de sigaretten zijn reeds door een detective gevonden, of ik heb ze elders verloren. Maar in ieder geval zal hij er meer door op zijn hoede zijn. En nu genoeg gepraat, aan het werk!

— Moet ik mij vermommen?

— Dat zou misschien niet kwaad zijn; ik zelf doe het natuurlijk, omdat ik bezwaarlijk als Lord Aberdeen in of bij de winkel van Godfrey spionnendiensten kan verrichten.

De twee vrienden verlieten gezamenlijk het huis langs een zeer bijzondere weg.

Zij gingen namelijk door de tuin naar het tuinhuis, een soort van baksteen opgetrokken paviljoen en daar opende Raffles in een der twee vertrekken, door op een goed verborgen knop te drukken, de geheime toegang

tot een smalle ijzeren trap, die steil tot de ingewanden der aarde scheen af te dalen en eindigde in een gemetselde, kleine kelder, waarin een stevige eikenhouten deur toegang gaf tot de onderaardse werkplaats en het laboratorium van de Grote Onbekende. Maar hier, in deze kelder, begon ook de kaarsrechte tunnel, welke het huis in de Cromwell Street verbond met een van Raffles' huizen, in de Victoria Street gelegen.

Deze tunnel was waarschijnlijk reeds vele eeuwen oud en de Gentleman-Inbreker had haar enige jaren geleden bij toeval ontdekt.

Hij had dadelijk begrepen welk groot voordeel deze onderaardse gang hem kon opleveren en zich daarom gehaast het huis in de Cromwell Street te kopen, in welks onmiddellijke nabijheid de tunnel bleek te eindigen, die waarschijnlijk eeuwen geleden door monniken was aangelegd, wier klooster destijds aan de grens van de stad gelegen was.

Met groot geduld had Raffles, door Brand en zijn trouwe chauffeur, James Henderson, geholpen, deze tunnel versterkt, het hol verder uitgegraven, waarop zij uitliep en dit in verbinding gebracht met het zoeven genoemde tuinhuis.

Maar Raffles had nog méér gedaan.

Hij had een klein electrisch wagentje, eigenlijk gezegd een soort electrische tandem met een kleine bak tussen de twee wielen vervaardigd, en dit zeer snelle voertuig kon zich voortbewegen over een enkele spoorstaaf, op de vloer van de tunnel bevestigd. In minder dan drie minuten kon dit wagentje de afstand van vijf kilometer afleggen, welke de twee huizen in rechte lijn van elkander scheidde. Het bood plaats voor twee personen, die op een zadel konden plaats nemen en men kon in de hou-

ten bak daartussen een grote menigte voorwerpen meevoeren.

Ook maakten de twee vrienden van dit voertuig gebruik. Zij openden de stalen deur, die toegang gaf tot de tunnel en namen ieder op een der beide zadels plaats, nadat Raffles, door een kleine koperen hefboom over te halen, een lange rij electrische lampjes had doen ontgloeien, die de tunnel over haar gehele lengte verlichtte. Het volgende ogenblik schoot dit zonderlinge wagentje met grote snelheid over de spoorstaaf voort, in evenwicht gehouden door de gyroscope, in het midden van het wagentje bevestigd en die niets is dan een zeer snel ronddraaiende, zware stalen schijf.

De tunnel eindigde in een tweede kelderruimte; het wagentje verminderde vaart en hield stil op enige meters afstand vóór een deur, die slechts door twee mannen geopend kon worden.

Raffles en Brand stegen van het zadel, de eerste opende de deur, de lichten werden uitgedraaid en nadat de deur zorgvuldig weer gesloten was, beklommen de twee mannen in de aangrenzende kelder een houten trap, eveneens door een stevige deur afgesloten en die toegang gaf tot een gang gelijkvloers.

Zij waren nu in het huis in de Victoria Street, een ware vesting, met drie ingangen, behalve de tunnel en waarvan Raffles reeds zeer veel nut had gehad.

Zij begaven zich aanstonds naar een vrij groot vertrek op de eerste verdieping en daar gekomen opende Raffles de grote kast, die de talloze vermommingen bevatte, waarvan hij zich op zulk een meesterlijke wijze wist te bedienen.

Brand veranderde al spoedig in een gemoedelijke grijsaard met een lange, witte baard, maar Raffles had zich de vermomming van een bede-

laar gekozen en toen hij een half uur was bezig geweest, herkende zelfs Brand hem ternauwernood meer.

Raffles bekeek zich in de spiegel en zei toen voldaan:

— Ik geloof dat het zo wel zal gaan.

— Om je de gulle waarheid te zeggen, je ziet er uit dat men je met geen tang zou aanvatten.

— Des te beter. Ik ben er ook volstrekt niet op gesteld, om te worden aangevat. En nu nog één ding dat ik vergeten heb: ik moet een beschrijving hebben van de beambte van de waterleiding.

— Maar de man was natuurlijk vermomd.

— Zeker, maar de kleur van zijn ogen en zijn lengte zal hij toch wel niet hebben kunnen veranderen. Ik zal eens even telefoneren. Crump moet mij maar weer eens helpen.

Raffles nam de telefoon ter hand en een ogenblik later wist hij wat hij weten wilde.

— Gitzwarte, zeer grote ogen, tenger en slank gebouwd, zeide hij, zich tot Brand wendend, die bezig was, uit een verzameling wandelstokken een ebbehouten, met een ivoren knop versierde stok te zoeken. Het is niet veel, maar het is toch beter dan in het geheel niets. En nu snel op weg! Wij zullen afspreken, dat wij elkaar om acht uur weer treffen op deze kamer. Om half acht gaat de winkel van Godfrey dicht en het heeft dan verder geen doel meer, om daar te blijven schilderen.

De kast met de vermommingen werd zorgvuldig gesloten en daarop gingen de twee mannen heen en verlieten het huis, ditmaal door een deur aan de achterkant, die uitkwam op een doodlopend slop.

Brand verwijderde zich met afgemeten schreden, zoals het een grijsaard betaamt en Raffles strompelde naar de King Charles Street, waar

de winkel van Godfrey gelegen was.

Het was ongeveer half zes toen hij de winkel bereikte met zijn hardstenen pui, zijn fraaie, met kostbare houtsoorten versierde etalages en zijn brede, met koper beslagen winkeldeur.

Hij liet zich neer op het trottoir terzijde van de winkel, leunde met de rug tegen de muur van het aangrenzende huis, nam zijn pet in de handen en wachtte geduldig met het onderworpen uiterlijk van de oude, vermoeide bedelaar op eventuele aalmoezen.

De Engelsen zijn een liefdadig volk en het duurde dan ook niet lang of er begonnen zilveren en koperen geldstukken in de pet van de bedelaar te vallen.

Raffles keek intussen scherp uit van onder zijn ruige wenkbrauwen; hij keek uit naar een tengere, jonge man met zeer grote, gitzwarte en glanzende ogen.

Hij zat daar met het geduld van een kat, die op een muis loert en toch wist hij bij zichzelf zeer goed, dat zijn kansen niet bijzonder gunstig stonden.

Raffles had ongeveer een half uur op diezelfde plek gezeten en reeds begon het te schemeren, toen er van de overzijde van de brede straat langzaam een tweepersoons auto kwam oversteken.

Het was een nieuwe, kanariegele sportwagen.

Achter het stuurwiel zat een jonge man, zeer smaakvol gekleed en naast hem had de chauffeur plaats genomen, in een eenvoudige groene livree gekleed.

De wagen moest langzaam rijden, want het verkeer was vrij druk in de King Charles Street, zodat Raffles alle gelegenheid had, de jonge man goed op te nemen.

Maar juist op het ogenblik dat de gele runabout zou stilsthouden vóór

Godfrey's winkel, kreeg de jonge man de bedelaar in het oog, die nu snel het hoofd afwendde en een bevende hand uitstak naar de voorbijgangers.

Hij vestigde zijn zwarte, zeer grote ogen op het gelaat van de bedelaar, stak toen langzaam de hand uit naar de kleine hefboom van de gangwissel naast het stuurwiel; de wagen ver-

snelde zijn vaart en reed het volgende ogenblik snel voorbij.

Enige tellen later had de auto zich als het ware opgelost in het drukke verkeer.

Maar Raffles had goede ogen en hij had tijd genoeg gehad om het nummer van de auto op te nemen.

Het was de N. S. 1309.

HOOFDSTUK VI DE ZWARTE OGEN

Raffles begreep aanstonds, dat hij met een inderdaad sterke tegenpartij te doen zou krijgen.

Er kon bijna niet aan getwijfeld worden, of de jonge man, die achter het stuurwiel van de gele auto zat, was dezelfde, die zich in de loop van de ochtend had aangemeld als beambte van de waterleiding.

Hij was slank en tenger gebouwd en zijn glanzende zwarte ogen waren inderdaad van een opmerkelijke grootte.

Ook zou het wel zeer toevallig zijn geweest, dat juist deze man zijn auto tot staan wilde brengen vóór een der vijf sigarenwinkels van geheel de City, waar « Signorel » sigaretten werden verkocht.

Ook zag Raffles wel in, dat de argwaan van de man in de auto waarschijnlijk was opgewekt door het zien van de bedelaar, die in de onmiddellijke nabijheid van de winkel had post gevat en die hij daar nooit van te voren had gezien.

Misschien had Raffles zijn houding niet geheel en al in bedwang gehad en zich verraden door een al te vlugge beweging, een al te scherpe blik.

Hoe het ook zij, de vogel was voor het ogenblik ontkomen, verondersteld natuurlijk, dat Raffles zich niet schromelijk had vergist en de jonge man inderdaad iets uitstaande had

met de inbraak in het huis van de Indische vorst.

Daar het thans volstrekt geen doel meer had, zijn rol nog langer te spelen, stond Raffles op, schonk alles wat hij in dat halve uur ontvangen had, bijna een half pond sterling, aan een straatjongen, die niet wist hoe hij het had en vlug wegrende, uit vrees dat de gewaande bedelaar zich zijn grootmoedigheid zou berouwen en trad regelrecht de winkel van Godfrey binnen, die toevallig zelf achter de toonbank stond.

De waarheid is, dat Godfrey de bedelaar allesbehalve vriendelijk aankeek en zich reeds gereed maakte hem bars te bevelen, zijn biezen te pakken, toen Raffles op zachte toon tot hem zei:

— Stuur mij niet weg, mijnheer, ik mag op een bedelaar lijken, ik ben het echter niet. Hier is mijn detectivepenning.

En met deze woorden liet Raffles de grote nikkelen penning zien, waarop het Londense stadswapen was gegraveerd en dat hem legitimeerde als detective.

Het was volstrekt geen namaak, het was een echte Scotland Yard penning en Raffles had er alleen eigenhandig een naam op gegraveerd.

Godfrey keek hem verbluft aan en zei toen, terwijl hij zenuwachtig zijn zware gouden bril heen en weer trok:

— Bent u een detective? Wat kunt u dan in 's hemelsnaam wel van mij willen?

— Stel u gerust, waarde heer, hernoemde Raffles glimlachend. Ik kom natuurlijk niet om u te arresteren. Stel u voor, een man als mijnheer Godfrey. Ik ben alleen in uw winkel gekomen om u te verzoeken, mij op een paar vragen te willen antwoorden.

— Ik ben tot uw dienst...

— Hebt gij onder uw klanten soms iemand die veel « Signorel » sigaretten koopt?

— Neen, zeker niet, antwoordde Godfrey onmiddellijk.

— Hoeveel heren kopen dan wel die dure sigaretten?

— Ik zou zeggen, niet meer dan tien of twaalf.

Hij wenkte een bediende, die bezig was met het afstoffen van een étagère en vroeg, toen de man naderbij was gekomen:

— Vertel eens, Webster, hoeveel heren kopen bij ons « Signorel » sigaretten?

— Als het er vijftien of zestien zijn, is het veel, mijnheer, antwoordde de winkelbediende.

— Dank je, zei Godfrey en de bediende verwijderde zich weer, na een verbaasde blik op de gewaande bedelaar te hebben geworpen.

— Ik mag er zeker niet op rekenen, dat u de namen van al die klanten, die uw « Signorel » sigaretten kopen, kent? vroeg Raffles weer.

— Dat zou wel wat al te veel verlangd zijn, mijnheer, antwoordde de sigarenwinkelier lachend. De meesten zijn natuurlijk zogenaamde loopklanten en ik ken hun gezicht heel goed, maar dat is ook alles. Hun naam is mij onbekend.

— Dat geldt niet voor allen, nietwaar? Van enigen kent u toch de namen!

— Van vier of vijf, mijnheer. Allen rijke en deftige heren, goede

klanten, die een sigaren- en sigarettenrekening van een twintig pond per maand hebben.

— Dan zoudt u mij zeer verplichten, mij de namen van die klanten op te geven, welke gij kent.

— Ik kan er toch geen onaangenaamheden mee krijgen? vroeg Godfrey een weinig angstig. Ik zou om de drommel niet gaarne een van mijn rijke klanten verliezen.

— Ik geloof niet dat daar vrees voor bestaat, mijnheer Godfrey. En als het tóch mocht gebeuren, dan zoudt gij hem ondanks alles verloren hebben, ook al zou ik mij niet met de zaak bemoeien, antwoordde Raffles met een eigenaardig glimlachje.

Godfrey wenkte de bediende opnieuw en zei:

— Schrijf eens uit het kasboek de namen over van de klanten, die « Signorel » sigaretten bij mij kopen en wier adres wij kennen.

De bediende ging een aangrenzend kantoortje binnen en Raffles zei, hem naziend:

— Ik dank u zeer voor uw vriendelijkheid, mijnheer Godfrey. Nu nog één vraag: een van uw klanten, die zeer gesteld is op « Signorel » sigaretten, is een tengere jonge man met buitengewoon grote, glanzende, gitzwarte ogen en ik zou gaarne weten of...

— Een jonge man met grote zwarte ogen? viel Godfrey hem hoofdschuddend in de rede. Neen, daarin moet gij u bepaald vergissen, mijnheer.

Raffles trachtte zijn teleurstelling zo goed mogelijk te verbergen, maar hij moest zich zelf bekennen, dat hij op deze onverwachte tegenslag niet gerekend had.

Hij dacht hier nog over na, toen de bediende reeds weer binnentrad met een blaadje papier, waarop enige namen en adressen geschreven stonden.

Hij stak het zijn patroon toe met de woorden:

— Het zijn er vier, van wie ons het adres bekend is, mijnheer.

— Zijt ge met die oogst tevreden, mijnheer? zo wendde de sigarenwinkelier zich lachend tot Raffles, terwijl hij hem het papiertje toestak.

— Niet al te zeer, om u de gulle waarheid te zeggen, antwoordde Raffles tamelijk mismoedigd.

Hij wierp een blik op het papiertje en wendde zich toen tot de winkelbediende, die nieuwsgierig in de buurt was blijven treuzelen, met de vraag:

— Kent u de dragers van deze vier namen persoonlijk?

— Al sedert jaren, mijnheer.

— Dat treft prachtig. Geef mij dan eens spoedig een zeer korte beschrijving van de heren, wier namen ik u zal opnoemen.

De winkelbediende keek Godfrey vragend aan, maar deze knikte hem toe en zei:

— Doe wat mijnheer je vraagt, Webster.

— Ga dan uw gang maar, mijnheer, zei de bediende.

Raffles wierp een blik op het stukje papier en begon toen:

— Peacock, 87, Strand.

— Handelaar in automobielen, zeventig jaar, volmaakt kaal hoofd, aan het rechterbeen kreupel, kauwt altijd op Amerikaanse gom, zeer bijziend, zodat hij zich altijd met het betalen vergist, driemaal getrouwd geweest, en...

— Hou maar op! viel Raffles hem lachend in de rede. De volgende: Thomas Morris, 816, Tilbury Lane.

En zonder zich een ogenblik te bedenken antwoordde de bediende, alsof hij een lesje opzei:

— Rentenier, 62 jaar, maakt van een rolwagentje gebruik, wegens gevorderde waterzucht, weegt ongeveer 300 pond, getrouwd, vader van elf kinderen, waarvan negen meisjes.

— Stil maar! riep Raffles, maar zijn lach klonk al niet zo opgewekt meer als zoeven. Wie is nummer drie? Sir Charles Bloomfield, 3, The Mall?

En als een uurwerk, dat afloopt, ratelde de bediende:

— Kamerheer in buitengewone dienst van Zijne Majesteit, Ridder in de Orde van de Kousenband, driemaal gedecoreerd, D.S.O., bezitter van twaalf buitenlandse ridderorden, stijf als een mummie vanwege de jicht, sinds een jaar weduwnaar, drie en zeventig jaar...

— Stil, om Godswil, stil! viel Raffles hem in de rede. Ik heb nu nog één kans; zeg mij maar eens, hoe mijnheer Linton er uitziet.

— Het is geen heer, mijnheer, het is een oude dame, die niet alleen rookt, maar, zoals haar bedienden mij verklapt hebben, ook pruimt.

— Dat doet de deur dicht! riep Raffles moedeloos uit. Dan kan ik u alleen nog maar dank zeggen voor de moeite, die gij u gegeven hebt en u alleen nog maar vragen of het u mogelijk zou zijn, achter het adres te komen van dien klant met zijn grijze ogen; u weet wel, die u het eerst aanduidde. Hij is jong en misschien... maar daarin stelt gij geen belang.

Raffles had zijn pet afgenomen en wilde zich reeds weer naar de deur begeven, toen hem iets scheen in te vallen.

Hij keerde haastig terug en wendde zich tot de sigarenwinkelier met de vraag:

— A propos, is een van uw « Signorel » rokers misschien de bezitter van een nieuwe tweepersoons auto van een schitterende gele kleur?

Vóór de winkelier iets had kunnen antwoorden, riep de bediende uit:

— Jazeker, mijnheer, de man met de lichtgrijze ogen komt hier sedert een week in een splinternieuwe, gele wagen, een mooie en snelle Runabout.

Er ging een schok door het lichaam

van Raffles; zijn instinct scheen hem te waarschuwen, dat de duisternis langzamerhand begon op te trekken.

Want het was immers mogelijk, dat de zwartogige jonge man de ander met zijn grijze ogen tot medeplichtige had.

— Ik dank u zeer voor die inlichting, die voor mij van groot belang is! riep hij opgewonden uit. En gij zeldet, dat gij de naam van die man met zijn grijze ogen niet kent?

— Neen, mijnheer!

— Koopt hij al lang bij u?

— Sedert enige maanden.

— Is u iets bij hem opgevallen: zijn uiterlijk, zijn accent, zijn manier van doen?

— Hij is een fijn heer, en dat is alles, wat ik er van zeggen kan, antwoordde de winkelbediende. Altijd zeer elegant gekleed, een beschaafde spraak, misschien een beetje geaffecteerd en hij koopt altijd het beste en het duurste.

— Mooi zo! Gij zoudt waarlijk een uitstekend detective zijn geworden! riep Raffles uit, terwijl hij de verheugde winkelbediende, die van trots een kleur kreeg, op de schouder klopte. En nu wil ik u werkelijk niet verder lastig vallen; ik heb al te veel misbruik gemaakt van uw tijd. Adieu, mijnheer Godfrey, en nogmaals wel bedankt!

Haastig verliet Raffles de winkel maar bleef op straat een ogenblik staan.

Toen liet Raffles een schamper lachje horen en bromde voor zich heen:

— Nu, als ik werkelijk detective was, dan zou mijn baas er verstandig aan gedaan hebben, als hij mij vandaag op staande voet mijn ontslag had gegeven. Ezel, die ik ben; ik had mij al die moeite gerust kunnen besparen, want ik weet het nummer van de gele auto.

Hij keek op zijn horloge. Het was

bij zevenen.

— Het auto-registratiekantoor is natuurlijk dicht en ik zal daar niemand vinden, die mij inlichtingen kan geven, bromde Raffles voor zich heen. Zou ik het tot morgen moeten uitstellen? Dat zou jammer zijn. Ik zal eens zien of ik iemand van de hoofd-beambten kan benaderen en hem overhalen, even met mij naar het bureau van het district te gaan, om in de registers op te zoeken wie de eigenaar is van de auto, gemerkt N. S. 1309. Ik moet en ik zal dit raadsel oplossen!

Wanneer Raffles zich eenmaal iets had voorgenomen, dan was geen aardse macht in staat hem van zijn besluit af te brengen.

Hij rustte dus niet vóór hij zich in een adresboek de namen verschaft had van enige beambten der registratie en accijnzen, die speciaal de automobielenbelasting onder hun beheer hadden en hij was zo gelukkig, toen hij zijn hoedanigheid noemde, reeds de eerste de beste bereid te vinden, in een auto met hem naar het registratiebureau te rijden en daar zijn boeken na te slaan.

Het was reeds bij half acht toen Raffles wist wat hij weten wilde: de auto N. S. 1309 behoorde toe aan Prentice Stanyon, 54, Ludgate Street en was veertien dagen geleden ingeschreven.

Raffles slaakte een diepe zucht van verlichting toen hij het papiertje in zijn zak liet glijden, waarop hij die naam had opgeschreven en het was alsof er zich een veer in hem ontspande, na de opwinding van de laatste uren.

Hij haastte zich, na de belasting-beambte hartelijk te hebben bedankt, een auto aan te roepen en liet zich naar de Victoria Street brengen.

In het huis met de drie ingangen legde hij haastig zijn vermomming af en ging toen door de tunnel naar

het huis in de Cromwell Street terug.

Charles Brand wachtte hem reeds met ongeduld in de rookkamer en trad hem haastig tegemoet met de woorden:

— Ik was bijna ongerust geworden, Edward. Je bent bijna drie kwartier later dan onze afspraak luidde.

— Dat is buiten mijn schuld, beste jongen, de omstandigheden dwongen mij er toe. Zeg mij eens, heb jij iets ontdekt?

— Niet het minst! Ik heb vruchteloos vóór de winkel van Sladen de wacht gehouden. Ben jij gelukkiger geweest?

— Ik geloof zelfs te mogen zeggen, dat ik weet wie de inbreker van eergisternacht was! antwoordde Raffles met schitterende ogen.

— Wat! Zou je dat nu reeds ontdekt hebben? riep Brand opgewonden uit.

— Ik hoop het althans! Luister maar!

En nu deelde hij Brand alles mee wat de lezer reeds weet.

— Van de aanvang af vermoedde ik reeds, dat wij hier niet te doen hadden met het gewone slag inbrekers, ruwe, onbeschaafde, gewetenloze lieden! En de uitkomst heeft mijn vermoedens bewaarheid, want weet je wie Prentice Stanyon is?

— Geen flauw idee!

— Een der steunpilaren van de high life, mijn waarde! Een rijke, jonge man, die een groot fortuin van zijn vader geërfd heeft, die er renpaarden op nahoudt, die een motorjacht heeft, twee landgoederen en een groot jachtterrein!

— Kom, kom, als dat waar is, Edward, dan moet ik toch vrezen, dat je je vergist zult hebben en dat Stanyon misschien wel « Signorel » sigaretten rookt, maar er zeker geen verloren heeft in de studeerkamer van Rameshwara Singh.

— We zullen wel zien, hernam Raffles schouderophalend; ik denk het namelijk te onderzoeken. Maar blijkt het, dat mijnheer Stanyon alleen maar steelt uit louter tijdverdrijf, om zich zelf te verrijken, zonder enig nut of voordeel voor anderen, dan zal ik zeer streng tegen hem optreden en hem in overweging geven, deze zonderlinge grappen te laten varen. Ik zie dat jij al gekleed bent, we hebben dus niets anders te doen dan te dineren. Ik stel voor het restaurant van Hotel Cécil.

— Uitmuntend! Vanavond wordt Tosca opgevoerd en ik dweep met die opera!

De beide mannen haastten zich aan hun plan gevolg te geven en Henderson, de reusachtige chauffeur van Lord William Aberdeen, reed hen in de fraaie blauwgelakte limousine naar het hotel, in welks eetzaal zij gemakkelijk een plaatsje konden vinden, want het was reeds laat in de avond.

Toen zij de operazaal binnen gingen en de plaatsen in hun loge hadden ingenomen, was het eerste bedrijf reeds bijna geëindigd. Het doek viel onder een stormachtig applaus en het licht werd in de zaal ontstoken.

Bij de pauze verlieten de beide vrienden hun loge, om zich in de grote foyer een weinig te gaan vertreden.

Het was er vol en de heren verdrongen zich, om voor hun dames een verfrissing machtig te worden aan het buffet.

Nog altijd kwamen er nieuwe schouwburgbezoekers binnen; de heren in rok, de dames in fraaie, gedecolleteerde toiletten.

Eensklaps voelde Brand een stoot tegen zijn linkerarm, hem door Raffles toegebracht en toen hij hem onwillekeurig glimlachend aankeek, zag hij op het gelaat van de Grote Onbekende een uitdrukking van verbazing en opwinding, die echter de volgende

seconde weer verdwenen was.

Zijn gelaat vertoonde nu slechts de enigszins vermoeide trekken van Lord William Aberdeen.

Zoeven had hij in de volte een paar ogen gezien: grote, zeldzaam grote ogen, gitzwart en met fluwele glans. Het volgende ogenblik waren zij verdwenen en toen zag hij ze nogmaals, een weinig verder en hij wist zeker, dat hij diezelfde dag die ogen met hun wonderlijke blik reeds eenmaal gezien had...

— Kom eens gauw met mij mee, maar laat het niet te opvallend zijn, zei hij op zachte toon tot Brand. Geen

verrassing of spanning op je gelaat, denk er om!

De twee mannen baanden zich, zonder zich al te zeer te overhaasten, een weg door de vrij dicht opeengepakte bezoekers, alsof zij zich naar het buffet begaven.

En na enige ogenblikken zag Raffles de zwarte ogen ten derde male, thans op nog geen meter afstand.

Het waren de ogen van de jonge man in de gele auto, daaraan twijfelde Raffles geen ogenblik.

En slechts met moeite wist hij zijn gelaat tot starre onbewegelijkheid te dwingen, want de man uit de auto was een jonge, zeer schone vrouw...

HOOFDSTUK VII

DE BESTE TROEVEN

Raffles bleef een ogenblik onweeglijk staan en wendde zich toen haastig om, om de verbazing te verbergen, die hij voelde dat op zijn gelaat zichtbaar moest zijn.

En hij vroeg zich zelfs een ogenblik af, of hij niet de speelbal was van zijn geprikkelde verbeelding en of deze vrouw wel werkelijk dezelfde persoon kon zijn, die diezelfde middag de gele auto had bestuurd en hem zo scherp had opgenomen.

Maar een tweede, snelle blik was voldoende om hem te overtuigen, dat hij zich niet had vergist; het was dezelfde gelaatsvorm, het was dezelfde, kleine, fijne neus, met haar beweeglijke vleugels, en vooral het waren dezelfde fluweel-zwarte, enigszins amandelvormige ogen met hun eigenaardige glans en hun doordringende, wat harde blik.

— Zo moeten de ogen van Salomé geweest zijn, overdacht Raffles.

Hij had zich haastig overtuigd, dat de jonge vrouw niet alleen was; naast haar stond een slanke, rosblonde jongeman met lichtgrijze ogen, met wie

zij nu en dan enige woorden wisselde.

Daar Brand de jonge vrouw nooit van te voren gezien had, onder welke omstandigheden dan ook, noch de man met de grijze ogen, vertoonde zijn gelaat volstrekt niets, dat hem zou kunnen verraden, of het moest dan zijn verbazing zijn over het gedrag van Raffles.

De Grote Onbekende had hem onder de arm genomen en voerde hem nu langzaam weer met zich mee door de volle foyer, totdat zij de brede gang bereikt hadden, die in de vorm van een hoefijzer buiten om de theaterzaal liep.

Er bevonden zich daar slechts zeer weinig schouwburgbezoekers, die langzaam heen en weer drentelden.

— Zou je mij eens willen zeggen, Edward, waarom je mij zo rondvoert als een berenleider? vroeg Brand, zacht fluisterend. Wat heb je zoeven ontdekt?

— Niemand anders dan de man met de zwarte ogen, of liever de vrouw, Charles, want vandaag schijnen mijn ezeltigheden en vergis-

singen legio te zijn. Ik had dadelijk moeten zien, dat dat bleke, ovale, buitengewoon regelmatig gevormde gelaat aan een vrouw moest toebehooren.

— Je bedoelt het « meisje met de Madonna-ogen »? vroeg Brand.

— Ik zal je wat zeggen, Charles, het doet mij werkelijk genoegen, dat ik deze zaak op touw heb gezet; zij belooft interessant te worden.

— Het was dus die mooie jonge vrouw, die vlak bij het buffet stond?

— Ja.

— Maar dan zou die elegant geklede heer met zijn rosblond haar en zijn grijze ogen, met wie zij praatte, Stanyon geweest moeten zijn?

— Welnu, wie of wat belet ons om dat aan te nemen?

— Zouden zij dan getrouwd zijn?

— Getrouwd of daaromtrent.

— Wat ben je nu van plan?

— De rest van Tosca te horen.

— En vervolgens?

— Naar huis te gaan en ons bed op te zoeken.

— Voor vandaag geef je je verder onderzoek dus op?

— Morgen ga ik naar het huis van Prentice Stanyon; ik wil daar eerst de kat eens uit de boom kijken, want ik wil mij niet graag onsterfelijk blameren voor het geval dat ik mij, ondanks alles, toch nog zou hebben vergist!

— Wat weet je van hem?

— Tot dusverre niets anders dan dat hij rijk is en tot de jeunesse dorée van Londen wordt gerekend! Morgenochtend echter hoop ik meer te ontdekken, wat wel niet zo moeilijk zal zijn.

Het electrisch waarschuwingsbelletje weerklonk en dreef de schouwburgbezoekers weer naar hun plaatsen.

De grote kroonluchter straalde zijn verblindend licht nog uit, toen Stanyon en de jonge vrouw, die in zijn

gezelschap was, een benedenloge binnentraden, schuin tegenover de loge van Raffles en Charles Brand gelegen.

En Brand moest het zichzelf bekennen, dat hij zelden een schoner paar mensen had gezien, de man slank, met een enigszins gebruid, fraai getekend gelaat, weelderig, rosblond haar en doordringende grijze ogen, de vrouw van een exotische schoonheid, die wel de aandacht moest trekken van ieder man.

Het licht ging uit, het orkest zette in en het scherm rees. En van dat ogenblik af werden Raffles en Brand meegesleept door de storm van hartstocht, die daar op het toneel ontkegend werd.

Onder groot applaus kwam 't einde.

De toeschouwers drongen allen naar de uitgang, maar de vrouw met de zwarte ogen was met haar metgezel blijkbaar reeds verdwenen; Raffles zag hen beiden althans niet terug die avond.

Zij wachtten in de grote vestibule tot de portier het nummer van hun auto afriep, stapten in en lieten zich door Henderson naar huis rijden.

Er werd onderweg niet veel gesproken, zoals meestal, wanneer beide mannen de invloed van een onberispelijk kunstwerk hadden ondergaan. Zij begaven zich onmiddellijk ter ruste en sliepen spoedig in.

De volgende ochtend was Raffles weer het eerst op de been, verfriste zich met een bad, ontbeet en begon toen dadelijk aan het werk dat hij zich had voorgenomen: het onderzoek naar de levensomstandigheden van Stanyon.

Dat bleek al een zeer gemakkelijke taak te zijn, want de jonge man leefde als iemand die volstrekt niets te verbergen heeft.

Hij had van zijn vader het grote huis in Ludgate Street geërfd en dit geheel naar zijn een weinig bizarre, smaak laten inrichten.

Hij was een trouw bezoeker van de renbaan en over het algemeen van alle sportevenementen, ofschoon hij zelf weinig aan sport deed en hij alleen nu en dan een partijtje tennis speelde.

Hij was echter een hartstochtelijk paardrijder en men kon er vast op aan, hem des ochtends om half elf in Hyde Park, Rotten Row, op en neer te zien galopperen op een prachtige Arabische volbloed.

Hij bezocht veel schouwburgen, maar met blijkbare voorliefde het « Little Theater » waarin stukken werden gegeven naar het voorbeeld van de Parijse « Grand Guignol », vol gruwelijke fantasie, die de bezoekers de haren ten berge deed rijzen.

Werkelijke vrienden hield Prentice Stanyon er maar zeer weinig op na; zijn kennissen echter waren talrijk als het zand aan de oever der zee, zoals dat gemeenlijk het geval is bij schatrijke jongelieden van zijn soort.

De jonge vrouw met de amandelvormige zwarte ogen was zijn minnares en heette Nora Prazak. Zij was een Hongaarse, en dat was ongeveer alles wat men van haar wist. Zij kon nog niet lang te Londen zijn en men zag haar slechts bij grote uitzondering in gezelschap van Stanyon.

Dat was echter niet toe te schrijven aan een vrees zijnerzijds om zich met haar in het publiek te vertonen, want men zag hen samen in tentoonstellingszalen, zowel als op de druk bezochte renbaan.

Nora Prazak bewoonde een gehele verdieping van een fraai huis in de Cromwell Street en men zei, dat zij vroeger verbonden was geweest aan het ballet van de Grote Opera te Boedapest.

Raffles moest wel de indruk krijgen, dat hij hier te doen had met een specimen van de soort rijke leeglopers, die hij altijd zo heftig had be-

streden en getroffen had in wat hen het dierbaarste moest zijn: hun brandkast.

Maar hij wist maar al te goed, dat zich achter dit mom wel eens heel iets anders kon verbergen en hij nam dan ook het besluit, nog diezelfde dag te trachten toegang te krijgen tot het huis van Stanyon, zonder dat de achterdocht van de jonge man hierdoor gewekt werd.

Hij nam echter het besluit, Charles Brand met zich mede te nemen, wiens verbazende vingervlugheid hem wellicht van dienst zou kunnen zijn.

En men zou zich deugdelijk moeten vermommen, want als Prentice Stanyon inderdaad de man was, voor wie Raffles hem hield, dan zou hij zich zeer voor hem in acht moeten nemen; de tegenpartij mocht vooral niet onderschat worden, want Stanyon had reeds bewijzen gegeven van grote sluwheid.

Het was omstreeks half drie in de namiddag, toen Raffles en Brand zich gereed maakten voor hun onderneming.

Na zich voortreffelijk te hebben vermomd in het oude, kleine huis in de Victoria Street, verlieten de twee onafscheidbare vrienden het huis weer door een zijdeur.

Zij begaven zich allereerst naar een garage en huurden daar een limousine, die er zó goed uitzag, dat hij zeer goed zou kunnen doorgaan voor een eigen wagen.

Het was een fraaie zwarte wagen en Raffles moest een tamelijk hoge garantiesom betalen.

Hij nam achter het stuurwiel plaats en Brand ging naast hem zitten.

Een half uur later stond de auto stil vóór het huis van Prentice Stanyon en de beide vrienden moesten erkennen, dat de amateur-dief, als men hem tenminste zo mocht noe-

men, een waarlijk vorstelijke woning zijn eigendom mocht noemen.

Terwijl Raffles bleef zitten, sprong Brand uit de wagen, liep op de voordeur toe en reikte de deftige bediende, die deze deur voor hem opende, een visitekaartje toe, waarop met fijne lettertjes te lezen stond:

GASTON DE KERMANEC,

Membre honoraire

de la Société Géographique.

En daarboven een Frans Markiezenkroontje.

— Markies de Kermanec verzoekt om de eer tot mijnheer Stanyon te worden toegelaten, zei Brand met een sterk Frans accent, terwijl de bediende besluiteloos het kaartje tussen zijn vingers heen en weer draaide, onbekend als hij was met de taal van Racine en Molière.

De bediende wierp een blik naar buiten, zag de fraaie auto en de deftige heer met het grijzende haar op de voorbank en opende de deur wijd.

— Ik zal mijn meester gaan waarschuwen, mijnheer, zei hij. Wees zo goed binnen te treden. Hoe is uw naam, als ik vragen mag?

— Ik ben de secretaris van mijnheer de Markies. Mijn naam is Jean Ledoux.

Brand was de bediende gevolgd en trad nu een fraai gemeubeld ontvangvertrek binnen, waarvan de man de deur had geopend.

Het volgende ogenblik was hij alleen en hij hoorde de zachte voetstappen van de bediende, die zich verwijderde.

— Als mijnheer Prentice Stanyon een dief is, dan is hij een rijke dief en een man van smaak, mompelde Brand voor zich heen, terwijl hij zijn blikken liet gaan over de dure en smaakvolle meubelen en de weinige, maar zorgvuldig gekozen schilderijen, die de wand sierden.

Hij behoefde niet lang te wachten, want de bediende keerde enige minu-

ten later terug en zei:

— Hoewel mijnheer de Markies mijn meester onbekend is, zal het hem een genoegen zijn, de beide heren te ontvangen.

Brand liep haastig het huis uit, begaf zich naar de auto en wisselde enige woorden met Raffles, die nog altijd achter het stuurwiel zat.

Deze stapte uit, sloot het portier en ging Brand achterna, naar het huis.

Raffles volgde de bediende op de voet en deze bracht hem en Brand naar een zeer rijk gemeubeld vertrek op de eerste verdieping, ingericht als studeerkamer en waar zij de heer des huizes aantreffen, die dadelijk opstond om zijn bezoekers te begroeten.

Hij had het kaartje nog in de hand, dat de bediende hem had gebracht, wierp er een snelle blik op en zei, terwijl hij beurtelings Raffles en Brand aankeek, maar zich ten slotte tot de eerste wendde:

— Het doet mij groot genoegen, u hier te zien, Markies. Ik moet u echter verklaren, dat ik nimmer geweten heb, zelfs in de hoofdstad van het schone Frankrijk, bekend te staan als amateur aardrijkskundige.

— Toch is het in die hoedanigheid, dat ik u kom bezoeken, monsieur, zei Raffles met een meesterlijk nagebootst Frans accent. Een mijner Londense vrienden noemde uw naam en ik heb die in het oor geknoopt.

— Dan zult gij wel zo goed zijn, mij het doel van uw bezoek mede te delen, markies? vroeg Stanyon, terwijl hij een uitnodgend gebaar naar een stoel maakte, die tegenover het grote schrijfbureau was geplaatst.

— Dadelijk, monsieur, antwoordde Raffles, zonder op de hem aangegeven stoel plaats te nemen. Mijn vriend zei mij, dat gij niet alleen een groot liefhebber zijt van de bestudering der aardrijkskunde, maar ook een niet onaardige bibliotheek be-

zit, waarin zich enige zeldzame werken moeten bevinden, door Franse ontdekkingsreizigers geschreven en die zelfs niet in het bezit zijn van het Aardrijkskundig Genootschap te Parijs. Welnu, ik zou die zeldzame boeken zeer gaarne eens willen bezichtigen en dan een poging doen, u over te halen, ze aan het genootschap van mijn land af te staan, natuurlijk tegen een goede prijs, door u zelf te bepalen.

Stanyon had met stijgende verbazing toegelusterd, zonder zijn grijze ogen van Raffles af te wenden.

Het waren inderdaad vreemde ogen, die ogen van Prentice Stanyon: zij waren grijs en toch leken zij somtijds geelgroen, als het licht er schuin in viel. Zij veranderden zeer snel en vaak van uitdrukking en keken nu eens melancholiek, dan weer spottend en soms verscheen er plotseling, zonder de minste aanleiding, een sombere of wrede blik in.

Hij zweeg even, nadat Raffles had uitgesproken en zei toen langzaam:

— Dat is vreemd! Hoe kan men u iets dergelijks gezegd hebben? Het is waar, dat ik belang stel in aardrijkskunde en ook lid ben van ons eigen genootschap waarvan ik de lezingen vrij geregeld bijwoon. Maar ik heb nimmer zeldzame boeken over ontdekkingsreizen bezeten. Het is mij een raadsel, hoe men u dat kan hebben wijsgemaakt!

— Wel, dat spijt mij zeer. Dat spijt mij werkelijk buitengewoon, hernam Raffles op een toon van leedwezen en teleurstelling. Mijn zegsman was niettemin zeer stellig in zijn verklaringen. Het spijt mij. Wacht eens, ik heb, geloof ik, de brief bij mij van onze wederzijdse vriend.

De gewaande aardrijkskundige markies grabelde zenuwachtig in zijn binnenzak, haalde er een grote portefeuille uit en nam er een brief uit, die hij even inkeek en toen aan

Stanyon toestak.

Deze nam de brief enigszins aarzelend aan en doorlas hem snel.

Toen keek hij naar de onderteekening, schudde het hoofd, gaf de brief glimlachend terug en zei:

— Ik ken de schrijver in het geheel niet, mijnheer. Hier moet een vergissing in het spel zijn. Maar...

— Nu, dan sla ik al een zeer zonderling figuur tegenover u, waarde heer, hernam Raffles op spijtige toon. Ik bied u duizendmaal mijn verontschuldigen aan. Ik heb intussen nog een andere zaak, waarin gij mij zeer waarschijnlijk van dienst zoudt kunnen zijn.

— Spreek slechts, markies. Maar neem dan toch plaats, en gij ook, mijnheer... mijnheer...

— Ledoux! Jean Ledoux, zeide Brand haastig, die zich schijnbaar bescheiden een weinig achteraf had gehouden.

— Juist, mijnheer Ledoux! Ga zitten, als ik u verzoeken mag.

Raffles en Brand namen plaats. En Raffles begon weer, na een snelle blik met Brand te hebben gewisseld:

— De zaak is, dat ik dezer dagen een lezing te Londen wens te houden over de huwelijksgebruiken bij de Dajaks, op Celebes. Gij zult weten... pardon, een ogenblik... ik kan mij moeilijk uitdrukken, wanneer ik er niet bij rook. Staat gij mij toe, dat ik een sigaret opsteek?

— Welzeker, markies, antwoordde Stanyon glimlachend. Geneer u volstrekt niet voor mij.

Raffles had reeds zijn koker te voorschijn gehaald en nam er een sigaret uit.

— Heel vriendelijk van u, zei hij met een kleine buiging. Ik weet dat het een hartstocht van mij is, maar ik kan het niet laten. Mag ik u mede laten genieten van een zeer bijzondere sigaret?

— Dank u. Ik rook nooit... of al-

thans zeer zelden, antwoordde Stanyon, en eensklaps kwam er een zonderling vals licht in zijn grijze ogen, die nu veel op die van een jaguar geleken...

— Niet? hernam Raffles met zijn beminnelijkste glimlach. Ook niet iets werkelijk bizonders... « Signorel » sigaretten bijvoorbeeld?

Het was enige ogenblikken doodstil in het vertrek.

Iets als een rilling was vluchtig over het gelaat van Stanyon getrokken, maar dat was alles waardoor hij zijn ontroering verried.

Zijn stem had echter een scherpe klank, toen hij eindelijk antwoordde:

— Ik houd niet van sigaretten, ook niet van het merk, dat gij zoeven noemdet en dat mij overigens onbekend is, markies.

— Waarlijk? riep Raffles met voorgewende verwondering uit. Wel, ik zou er een eed op gedaan hebben, dat de lucht hier doortrokken is met de geuren van een « Signorel » sigaret. Daar in die hoek, tegen het plafond, hangt zelfs nog een fraai blauw wolkje.

Stanyon was blijkbaar een man, die over zeer sterke zenuwen beschikte.

Hij had zich volkomen hersteld en zei op de rustigste toon van de wereld:

— Dat zal uw tweede vergissing zijn, markies. Als hier gerookt is, dan werd het door een ander dan door mij gedaan.

— Nu, het heeft ook niets om het lijf, hernam Raffles, terwijl hij zich behagelijk in zijn grote leunstoel vlijde. Maar ik moet u toch eens vertellen, op welk een eigenaardige wijze ik in het bezit ben gekomen van deze sigaretten. Gij moet weten, dat ik er maar drie van bezit.

Stanyon werd zeer bleek, maar hij zweeg.

— En waar denkt gij wel, dat ze

gevonden werden? In het studeervertrek van een Indische vorst. Hij draagt een bijna onuitsprekelijke naam, maar ik wil het toch beproeven: Rameshwara Singh, juist, zo is de naam. Waar zoekt gij toch zo ijverig naar in de buitenzak van uw jas, mijn waarde heer? Toch niet naar een revolver, hoop ik? Zoek dan niet langer; die zit reeds lang in de zak van mijn vriend, die een buitengewoon handig goochelaar is. Laat het dingetje maar eens zien, amice.

Brand vertoonde glimlachend de revolver, die hij uit de zak van Stanyon had genomen, terwijl deze vol aandacht de brief las, die Raffles hem had getoond.

De ogen van Stanyon hadden weer dezelfde groenachtige glans, maar hij bleef volkomen kalm.

Hij strekte de hand uit naar de sigaret, die Raffles nog altijd in zijn vingers hield en zei bedaard:

— Ik heb mij bedacht. Ik houd zeer veel van « Signorel » sigaretten. Geef er mij maar een!

— Zo mag ik het horen! riep Raffles uit, die eensklaps zijn buitenlands accent liet varen. Hier hebt gij er een van; de beide andere behoud ik liever zelf. Daar hebt gij natuurlijk niets tegen?

— In het geheel niet, waarde... markies, of hoe wilt gij, dat ik u thans zal noemen? zei Stanyon op vragende toon, terwijl hij kalm de sigaret aanstak.

— Dat is mij volmaakt onverschillig, mijnheer Stanyon, antwoordde Raffles op hoffelijke toon. Ik laat het aan u over.

— Ik heb denkelijk het genoeg... de bedelaar naast de winkel van Godfrey vóór mij te zien?

— Misschien, antwoordde Raffles kortaf.

— De man van het huis in de Victoria Street?

Op die vraag had Raffles niet ge-

rekend en hij kwam snel overeind en keek de ander scherp aan.

— Hoe, gij weet...? begon hij.

Stanyon maakte een afwerende beweging en antwoordde, terwijl hij een dikke rookwolk uitblies:

— Gij denkt toch zeker niet met een gek te doen te hebben, mijnheer? Laten wij kalm met elkaar praten, nietwaar? Gij zijt detective? Particulier, waarschijnlijk, want de detectives van Scotland Yard, zonder hen te willen beledigen...

— Ik ben... voorlopig particulier detective, mijnheer Stanyon, antwoordde Raffles op vriendelijke toon. Ga verder, als ik u verzoeken mag.

— Wel, gij hebt u een zeer bekwaam man getoond, maar ik herhaal, dat gij niet met een kind te doen hebt.

— Daarvan ben ik overtuigd, hernam Raffles bedaard. Bekent gij?

— Wat?

— Niet van die onnozele vragen, als ik u verzoeken mag, zei Raffles streng. Bekent gij dat gij de inbraak gepleegd hebt?

— Ik denk er niet aan!

— Loochent gij, dat gij in het vertrek van de Indische vorst drie sigaretten verloren hebt?

— Dat loochen ik!

— Met welk doel is uw medeplichtige dan de bedelaar nagegaan?

— Louter nieuwsgierigheid.

— O, ja?

— Trouwens, gij noemt die heer mijn medeplichtige, maar...

— Die vrouw, bedoelt gij, viel Raffles hem koeltjes in de rede.

Stanyon fronste de wenkbrauwen en beet zich op de lippen. Hij trommelde met de vingers op het blad van zijn schrijftafel en hernam kortaf:

— Wat wilt gij van mij? Waar zijn uw bewijzen? Denkt gij niet, dat iedereen u voor gek zal verklaren, als gij verkondigt, dat de schatrijke Prentice Stanyon zich aan een in-

braak heeft schuldig gemaakt?

— Misschien, misschien niet! Er gebeuren tegenwoordig genoeg vreemde dingen, antwoordde Raffles schouderophalend. En wat ik van u wil? De helft van de buit wil ik.

Stanyon sprong op en keek Raffles doorborend aan. Alle kleur was uit zijn gelaat geweken, toen hij op hese toon zei:

— Zou mijn vermoeden dus juist zijn geweest? Gij zijt dus geen detective, gij zijt...

— Ik ben John Raffles, mijnheer Stanyon.

Stanyon streek zich enige malen met een zenuwachtig gebaar door het dikke, rosblonde haar en zei:

— Ik had het dadelijk moeten begrijpen. Nu, ik wil eerlijk zijn; het doet mij oprecht genoeg, dat ik van aangezicht tot aangezicht sta tegenover die befaamde gelukzoeker!

— Geen complimenten, zei Raffles droogjes. Wat waart gij voornemens met het geld te doen?

— Zeg mij eerst: zult gij gevolg geven aan de zaak, ik bedoel: zult gij mij aangeven bij die ezels van de politie?

— Niet voor ik dat nodig acht! Gij hebt mij nog geen antwoord gegeven op mijn vraag!

— Wat ik met het geld doe? Er van genieten, natuurlijk, antwoordde Stanyon op schelle toon. Wat dacht gij dan?

— Eigenlijk verwachtte ik dit antwoord, zei Raffles rustig. Gij steelt dus om u zelf rijker te maken?

— En om de sport!

— Een zeer vreemde reden, hernam Raffles schamper. Maar ik zie het reeds, gij zijt een van die gedegenereerde jongelieden, niets anders dan wat de Amerikanen noemen: een plaboy. zoals men ze tegenwoordig helaas maar al te veel aantreft, geestelijk ontaard, moreel defect! Gij zijt eenvoudig ziek, mijn waarde heer, en

ik zou u raden, dit bedrijf ten spoedigste te laten varen!

— En dat zegt gij, Raffles? riep Stanyon verbaasd uit.

— Mijn motieven wijken hemelsbreed van de uwe af, antwoordde Raffles scherp. Ik kan daarover niet met u praten. Het ligt buiten uw bevattingsvermogen. Nogmaals, wilt gij mij de helft van de buit afstaan?

— Terwijl gij er niets voor gedaan hebt? vroeg Stanyon spottend. Dat is wel wat veel verlangd. Ik weiger!

— Weet gij, dat ik u hier op dit ogenblik kan dwingen? hernam Raffles kortaf.

— Dat zou u niets baten, zei Stanyon schouderophalend. In dit vertrek, in het gehele huis, vindt gij op dit ogenblik geen penny!

Raffles keek de andere strak aan en zag aan zijn ogen, dat hij de waarheid sprak.

Hij gaf Brand een wenk, stond rustig op, greep zijn hoed en zei afgemeten :

— Het is goed! Wij hebben nu kennis met elkaar gemaakt. En die kennismaking zal wel hernieuwd worden. Gij moet begrijpen, dat gij mijn eerzucht geprikkeld hebt. Ik stond er zeer op, een deel van de buit uit uw eigen handen te ontvangen. En ik zal dat deel hebben, reken daar op. Uw vijand ben ik echter niet, nog niet! Zorg, dat gij het niet wordt en laat dit leven vol gevaren, waartegen gij nog niet opgewassen blijkt te zijn, liever varen. Het heeft geen doel, en alles wat doelloos is, dat is immoreel! Tot ziens, mijnheer Stanyon, en zorg goed voor uw buit, want John Raffles wil u die afhandig maken.

En vóór Stanyon van zijn verbazing bekomen was, hadden de twee mannen het vertrek verlaten.

Stanyon bleef geruime tijd bewegingloos midden in de grote kamer staan en bromde toen tussen de tanden :

— Wij zullen wel zien!...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Bruidstranen en Diamanten

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS.

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

<p>2023. — De gestolen claim
 2024. — De Bergduivel
 2027. — Het Geheime Document
 2028. — De Redding van « Goudhaar »
 2029. — « Goudhaar »
 2030. — De Smokkelkoningin
 2031. — De Misdaad in de trein
 2032. — De Revue-Girl
 2033. — Professor Shirley
 2034. — De Kit van Wong Li
 2035. — De Gewaande Radjah
 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad
 2037. — De Duiwels van de Gele Zee
 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi
 2039. — Vijftig tegen één
 2040. — Ilona, de avonturierster
 2041. — De Kelder des Doods
 2042. — De onverwachte terugkeer
 2043. — Rode Bill krijgt een lesje
 2046. — Het Juweel van Prins Omar
 2047. — Gevaarlijk spel
 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank
 2049. — De Bende van Myra Bonati
 2050. — Merry-Kid de verklikker
 2051. — Het Verlaten Slot
 2052. — De Riolen van Parijs
 2053. — Rovers en Verraders
 2054. — Een documentenjacht
 2055. — De Verijdelde Ontvoering
 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten
 2057. — Een Mislukte Samenzwering
 2058. — De Kool des Doods
 2059. — Jacht op Fortuin
 2060. — De Gouden Wisselbeker
 2061. — Een Fatale Vrouw
 2062. — Een moderne Blauwbaard
 2063. — Een Geheimzinnige Moord
 2064. — Een Spaans Drama
 2065. — Een merkwaardige diefstal
 2066. — Spoken op Marshy Manor
 2067. — Chantage en Hypnose
 2068. — De Lokstem van het Goud
 2069. — Het Geheim van de Boekenkist
 2070. — Het Revolutie Complot
 2071. — Het Verlaten Huis
 2072. — Het Spel met de Dood
 2073. — Het Verstoorde Feest
 2074. — Russisch Goud
 2075. — Een Moderne Robinson
 2076. — De Moord in Fenchurch Street
 2077. — Het Vioolwonder
 2078. — De Raadselachtige Moord
 2079. — Een Avontuur in China
 2080. — De Verborgene Schat
 2082. — De Bende van de Gouden Ster
 2083. — Sensatie in de Opera
 2084. — De Folterkelder
 2085. — De Bedrieger bedrogen
 2086. — De Geheime van Parijs
 2087. — Speelzucht en Misdaad
 2088. — De Diamanten Spin
 2089. — Een duivelse Uitvinding
 2090. — Parijse Autobandieten
 2091. — Het Trio Desmond
 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
 2093. — Als het Goud lokt
 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
 2095. — Wie was de Derde Man?
 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
 2097. — De Ontvoerde Diplomaat
 2098. — Rumoer om de Derby
 2099. — Gevaren van de Wereldstad
 2100. — Moderne Piraten
 2101. — Het Filmkasteel
 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt</p> | <p>2103. — Een Onderaards Drama
 2104. — De Verzonken Metropolis
 2105. — De Vreemde Chauffeur
 2106. — De Moord in het Cabaret
 2107. — De Negende Steen
 2108. — Onraad in Hollywood
 2109. — Ossenkop; gang 5
 2110. — De Bende van de « De Ratten »
 2111. — Het Avontuur in Hollywood
 2112. — De Bende van de Gouden Spin
 2113. — Irma Sandrina
 2114. — In de val gelokt
 2115. — Om een kwart miljoen dollars
 2116. — De Giftgas-centrale
 2117. — Een mislukte ontvoering
 2118. — De Verdwenen Kleindochter
 2119. — Helicopter-bandiet
 2120. — De Verraderlijke Huisknecht
 2121. — Vrouwelijk Lokaas
 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
 2123. — In het Hol van de Leeuw
 2124. — Een Patient verdween
 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
 2126. — De pseudo uitvinder
 2127. — De Zwarte Kaper
 2128. — Moderne Schatgravers
 2129. — Liefde en Kunst
 2130. — De Moord in Kew Gardens
 2131. — De Tijdbom
 2132. — Antiquiteiten en Liefde
 2133. — De Verijdelde Ontvoering
 2134. — Drie Hotelratten
 2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
 2136. — De Bloedraad
 2137. — Een merkwaardig Duel
 2138. — Giftgasbandieten
 2.139. — Een wanhopige ontsnapping
 2.140. — De Erfenis der Caraïben
 2.141. — Het Drama in Cromwell Street
 2.142. — Het einde van een schurk
 2143. — In het barre Noorden
 2144. — Misdadige Onschuld
 2145. — De Duivel in de Vrouw
 2146. — Het Spook van Sèvres
 2147. — De Dubbelganger
 2148. — Onraad op Drummond Hall
 2149. — Amor en Juwelen
 2150. — Het geheim van de Grot
 2151. — Bernadette's Geheim
 2152. — Diamanten en Liefde
 2153. — Goud onder de Golven
 2154. — Het Geheim van de Grafkelder
 2155. — De Vrouw in het rood
 2156. — Het debuut van Conny Campbel
 2157. — Een voordelig zaakje
 2158. — Een duivels complot
 2159. — De verliefde Juwelier
 2160. — Het Raadsel van King Charles Street
 2161. — Een Corsicaans Avonturier
 2162. — Het Schatkamereiland
 2163. — Rumoer in Cromwellstreet
 2164. — In het hol van de leeuw
 2165. — Waar het avontuur lokt
 2166. — De ontvoerde bruidegom
 2167. — De onbekende erfplater
 2168. — De Vishnoc-Tempel
 2169. — Onder de Tempelruïne
 2170. — De Wraak van de Radjah
 2171. — De vreemde Huwelijksmakelaar.
 2172. — Duistere Daden
 2173. — De geheimzinnige Bedelaar.</p> |
|---|--|

IN VOORBEREIDING :

- 2174 — Bruidstranen en Diamanten.